A TÖRVÉNYSZÉK ÍTÉLETE (hatodik tanács)

2016. szeptember 15.*

„REACH — Valamely anyag regisztrálását terhelő díj — A mikro-, kis- és középvállalkozások számára biztosított kedvezmény — A vállalkozás méretére vonatkozó nyilatkozatban szereplő hiba — A 2003/361/EK ajánlás — Igazgatási díjat kiszabó határozat — Információkérés — Az ECHA jogköre — Arányosság”

A T-392/13. sz. ügyben,

a **Leone La Ferla SpA** (székhelye: Melilli [Olaszország], képviselik: G. Passalacqua, J. Occhipinti és G. Calcerano ügyvédek)

felperesnek

az **Európai Bizottság** (képviselik: L. Di Paolo és K. Talabér-Ritz, meghatalmazotti minőségben)

és

az **Európai Vegyianyag-ügynökség (ECHA)** (képviselik kezdetben: M. Heikkilä, A. Iber, E. Bigi, E. Maurage és J.-P. Trnka, később: M. Heikkilä, E. Bigi, E. Maurage és J.-P. Trnka, meghatalmazotti minőségben, segítőjük: C. Garcia Molyneux ügyvéd)

alperesek ellen

az elsősorban az EUMSZ 263. cikken alapuló és a Bizottság, illetve az ECHA több jogi aktusának megsemmisítése iránti kérelme, másodsorban az ECHA tartozatlanul megfizetett összegek visszafizetésére kötelezése iránti kérelme, és harmadsorban az EUMSZ 268. cikken alapuló és a felperes által állítólagosan elszenvedett kár megtérítése iránti kérelme tárgyában,

A TÖRVÉNYSZÉK (hatodik tanács),

tagjai: S. Frimodt Nielsen elnök, F. Dehousse (előadó) és A. M. Collins bírák,

hivatalvezető: J. Palacio González főtanácsos,

tekintettel az eljárás írásbeli szakaszára és a 2015. november 12-i tárgyalásra,

meghozta a következő

* Az eljárás nyelve: olasz.

## Ítéletet

### A jogvita előzményei

1 2011. január 5-én és 7-én a felperes, a Leone La Ferla SpA által indított eljárást követően az Európai Vegyianyag-ügynökség (ECHA) a vegyi anyagok regisztrálásáról, értékeléséről, engedélyezéséről és korlátozásáról (REACH), az Európai Vegyianyag-ügynökség létrehozásáról, az 1999/45/EK irányelv módosításáról, valamint a 793/93/EGK tanácsi rendelet, az 1488/94/EK bizottsági rendelet, a 76/769/EGK tanácsi irányelv, a 91/155/EGK, a 93/67/EGK, a 93/105/EK és a 2000/21/EK bizottsági irányelv hatályon kívül helyezéséről szóló, 2006. december 18-i 1907/2006/EK európai parlamenti és tanácsi rendelet (HL 2006. L 396., 1. o.; helyesbítések: HL 2007. L 136., 3. o., HL 2008. L 141., 22. o., HL 2009. L 36., 84. o., HL 2010. L 118., 89. o. és HL 2015. L 212., 39. o.) alapján két anyagot regisztrált.

2 A regisztrálási eljárás során a felperes jelezte, hogy a mikro-, kis- és középvállalkozások meghatározásáról szóló, 2003. május 6-i 2003/361/EK bizottsági ajánlás (HL 2003. L 124., 36. o.) értelmében vett „kisvállalkozás”. E nyilatkozat lehetővé tette számára, hogy valamennyi regisztrálási kérelem után az 1907/2006 rendelet 6. cikkének (4) bekezdésében előírthoz hasonló díjból kedvezményben részesüljön. Ugyanezen rendelet 74. cikkének (1) bekezdése értelmében az említett díjat az 1907/2006 rendelet alapján az Európai Vegyianyag-ügynökség részére fizetendő díjakról szóló, 2008. április 16-i 340/2008/EK bizottsági rendelet (HL 2008. L 107., 6. o.) határozta meg. A 340/2008 rendelet I. melléklete tartalmazza többek között az 1907/2006 rendelet 6. cikke szerint benyújtott regisztrálási kérelmek után fizetendő díjak összegét, valamint a mikro-, kis- és középvállalkozások (a továbbiakban: kkv-k) számára biztosított kedvezményeket. Egyébiránt a 340/2008 rendelet 13. cikkének (4) bekezdése értelmében, amennyiben a természetes vagy jogi személy, aki, illetve amely állítása szerint kedvezményes díjra vagy díjmentességre jogosult, nem tudja bizonyítani e jogosultságát, az ECHA kiveti a teljes díjat, továbbá az igazgatási díjat. E tekintetben az ECHA igazgatósága 2010. november 12-én elfogadta a díjjal terhelt szolgáltatások osztályozásáról szóló MB/D/29/2010 határozatot (a továbbiakban: MB/D/29/2010 határozat). Ennek az – ECHA igazgatóságának 2013. február 12-i MB/21/2012/D határozatával (a továbbiakban: MB/21/2012/D határozat) módosított – határozatnak a 2. cikke és a határozat mellékletében szereplő 1. táblázat jelzi, hogy a 340/2008 rendelet 13. cikkének (4) bekezdésében említett igazgatási díj 19 900 euró a nagyvállalkozások, 13 900 euró a középvállalkozások és 7960 euró a kisvállalkozások esetében.

3 Az ECHA 2011. január 5-én és 7-én két számlát (10026200. sz. és 10026213. sz. számla) állított ki egyenként 9300 euró összegről. Ez az összeg a 340/2008 rendelet I. mellékletének a tényállás időpontjában alkalmazandó változata szerint az 1000 tonna feletti mennyiségi tartományba eső anyagok után a kisvállalkozások által közös benyújtás keretében fizetendő díjnak felelt meg.

4 Az ECHA 2012. február 20-án felkérte a felperest bizonyos dokumentumok benyújtására annak érdekében, hogy ellenőrizze a felperes azon nyilatkozatát, hogy kisvállalkozásnak minősül.

5 2013. május 17-én – dokumentum- és elektronikuslevél-váltást követően – az ECHA elfogadta az SME(2013) 1328. sz. határozatot. Ebben a határozatban az ECHA úgy vélte, hogy nem kapta meg az annak megállapításához szükséges bizonyítékokat, hogy a felperes kisvállalkozás, valamint hogy az MB/D/29/2010 határozat 4. cikke (1) bekezdésének megfelelően a felperesnek a nagyvállalkozásokra alkalmazandó díjat kell megfizetnie. E körülmények között az ECHA tájékoztatta a felperest, hogy egyrészről meg fogja neki küldeni az eredetileg kifizetett díj, valamint a végső soron esedékes díj közötti különbözetről szóló számlát, valamint az igazgatási díj megfizetésére vonatkozó, 19 900 eurós számlát.

6 Az SME(2013) 1328. sz. határozat végrehajtása céljából az ECHA 2013. május 21-én megküldte a felperesnek a 10040807. sz., 13 950 euró összegű számlát, a 10040817. sz., 13 950 euró összegű számlát és a 10040824. sz., 19 900 euró összegű számlát.

7 2013. május 23-án az ECHA – a 2013. május 21-én kapott elektronikus levélre válaszként – elektronikus levelet küldött a felperesnek. Ez az elektronikus levél az SME(2013) 1328. sz. határozatra vonatkozó információkkal kívánt szolgálni a felperes részére.

8 2013. július 24-én az ECHA – a 2013. július 10-én megkapott elektronikus levélre válaszként – levelet küldött a felperesnek. Ez a levél az SME(2013) 1328. sz. határozatra vonatkozó, a felperesnek szánt információkat tartalmazott.

## Az eljárás és a felek kérelmei

9 A Törvényszék hivatalához 2013. július 25-én benyújtott keresetlevelével a felperes megindította a jelen keresetet.

10 A Törvényszék Hivatalához 2013. október 10-én benyújtott külön beadványban – a Törvényszék 1991. május 2-i eljárási szabályzata 114. cikkének 1. §-ában foglalt feltételeknek megfelelően – az Európai Bizottság elfogadhatatlansági kifogást emelt, különösen a jelen kereset vele szemben előterjesztett részét illetően.

11 A felperes 2013. december 3-án benyújtotta az ezen elfogadhatatlansági kifogással kapcsolatos észrevételeit.

12 2015. január 8-án a Törvényszék 1991. május 2-i eljárási szabályzatának 64. cikkében előírt pervezetési intézkedések keretében a feleket felhívták arra, hogy terjesszék elő észrevételeiket a 2014. október 2-i Spraylat kontra ECHA ítéletnek (T-177/12, EU:T:2014:849) a jelen jogvita szempontjából esetlegesen fennálló relevanciájára vonatkozóan, valamint arra, hogy válaszoljanak meg egy kérdést. A felek e felhívásnak az előírt határidőn belül eleget tettek.

13 2015. július 16-án és szeptember 15-én a Törvényszék – eljárási szabályzata 89. cikkében előírt pervezető intézkedések keretében – írásbeli kérdéseket intézett a felekhez, és felkérte őket azok írásban történő megválaszolására. A felek az előírt határidőn belül eleget tettek e felhívásoknak.

14 Az előadó bíró javaslatára a Törvényszék (hatodik tanács) az eljárás szóbeli szakaszának megnyitásáról határozott.

15 A Törvényszék a 2015. november 12-i tárgyaláson meghallgatta a felek szóbeli előterjesztéseit és az általa feltett szóbeli kérdésekre adott válaszaikat.

16 A felperes azt kéri, hogy a Törvényszék:

– teljes egészében, illetve annyiban, amennyiben jogosnak és a felperes érdekének megfelelőnek tartja, semmisítse meg a következő aktusokat:
  – az SME(2013) 1328. sz. határozat és mellékletei;
  – a 10040807., a 10040817. és a 10040824. sz. számla;
  – az ECHA 2013. május 23-i elektronikus levele;
  – az MB/D/29/2010 és az MB/21/2012/D határozat;

valamint adott esetben:

– a 340/2008 rendeletnek az a része, amely a kérelmező méretének a kedvezményes díjak alkalmazhatósága céljából való meghatározása során a kérelmező kapcsolt vállalkozásaival kapcsolatos információkat tartalmazza;

– a 340/2008 rendelet módosításáról szóló, 254/2013/EU bizottsági végrehajtási rendelet (HL 2013. L 79., 7. o.);

– az ECHA által a felpereshez intézett 2013. július 24-i levél;

– továbbá bármely olyan kapcsolódó, korábbi vagy ezekből következő aktus, amely sérti a felperes érdekét;

– következésképpen kötelezze az ECHA-t – újraértékelést követően a felperes által az ECHA számára teljesített fizetési időponttól a tényleges visszafizetésig számított törvényes kamatokon felül – a felperes által tartozatlanul megfizetett (a 10040807., a 10040817. és a 10040824. sz. számlán jelzett) összegek visszatérítésére;

– illetve, ezzel együttesen vagy másodlagosan, kötelezze az ECHA-t – újraértékelést követően a felperes által az ECHA számára teljesített kifizetés időpontjától a tényleges visszafizetésig számított törvényes kamatokon felül – a felperes által elszenvedett, a felperes által tartozatlanul megfizetett, fent említett összegeknek megfelelő kár megtérítésére.

17 Az ECHA azt kéri, hogy a Törvényszék:

– nyilvánítsa a keresetet elfogadhatatlannak azokban a részeiben, amelyekben az a 10040807., a 10040817. és a 10040824. sz. számla, a 340/2008 rendelet, az ECHA által a felpereshez intézett 2013. július 24-i levél, továbbá a felperes érdekét sértő részükben bármely kapcsolódó, állítólagos vagy ezekből következő aktus megsemmisítésére irányul;

– teljes egészében utasítsa el a keresetet és erősítse meg a felperes által megtámadott aktusok jogszerűségét;

– a felperest kötelezze a költségek viselésére.

18 A Bizottság azt kéri, hogy a Törvényszék:

– elfogadhatatlanként utasítsa el a kereset Bizottsággal szemben előterjesztett részét;

– a felperest kötelezze a költségek viselésére.

## A jogkérdésről

### 1. *A kereset Bizottsággal szemben előterjesztett részének elfogadhatóságáról*

19 A Bizottság megjegyzi, hogy úgy tűnik, keresetében a felperes két rendeleti jellegű jogi aktus, azaz a 340/2008 rendelet és a 254/2013 végrehajtási rendelet megsemmisítését kéri. Márpedig elsősorban a Bizottság álláspontja szerint a felperest az EUMSZ 263. cikk negyedik bekezdése értelmében nem érintik személyében az említett rendeletek. Egyebekben a 340/2008 rendelet – csakúgy, mint a 254/2013 végrehajtási rendelet – az ECHA által elfogadott és a jelen keresetben vitatott végrehajtási intézkedéseket tartalmaz. A felperes tehát nem jogosult eljárni e két rendelet megsemmisítése

érdekében. A Bizottság másodsorban azzal érvel, hogy a keresetlevél nem tartja tiszteletben az 1991. május 2-i eljárási szabályzat 44. cikke 1. §-ának c) pontjában támasztott azon feltételt, amely előírja, hogy a keresetlevélnek tartalmaznia kell „a jogvita tárgyát és a felhozott jogalapok rövid ismertetését”. A Bizottság e tekintetben megjegyzi, hogy noha úgy tűnik, hogy a felperes a 340/2008 rendelet és a 254/2013 végrehajtási rendelet megsemmisítését kéri, a kereset alátámasztására felhozott jogalapokban nem jelöli meg azokat az indokokat, amelyek miatt e rendeletek jogellenesek lennének. A felperes ráadásul nem jelöli meg pontosan, hogy a rendeletek mely részeinek megsemmisítését kéri. A felperes beadványaiban ténylegesen említett egyetlen rendelkezés a 340/2008 rendelet 12. cikke, amely a kapcsolt vállalkozásokkal és a kkv-kkal kapcsolatos kedvezmények alkalmazhatósági kritériumaira vonatkozik. A Bizottság azonban nem látja, hogy e rendelkezés mely része lenne jogellenes, és főként azt nem, hogy milyen okból. A Bizottság tehát nem érti, hogy a fent említett rendeletek egy pontosan nem meghatározott részének megsemmisítése iránti kérelem mely ténybeli és jogi elemeken alapul. A Bizottság harmadsorban megjegyzi, hogy mivel az EUMSZ 263. cikknek megfelelően az eljárást az intézkedés kihirdetésétől számított két hónapon belül kell megindítani, a kereset mindenesetre elkésett.

20 A felperes megjegyzi, hogy a Bizottság elfogadhatatlansági kifogása keresetének csupán egy részére – azaz a 340/2008 rendeletet és a 254/2013 végrehajtási rendeletet érintő részére – vonatkozik. A felperes e tekintetben előadja, hogy az EUMSZ 263. cikk kétségtelenül megengedi a rendeleti jellegű jogi aktusokkal szembeni keresetindítást. Következésképpen és elővigyázatosságból, továbbá az EUMSZ 277. cikk értelmében a felperes a fent említett rendeleteket is meg kívánta támadni. Ezt a lehetőséget az 1979. március 6-i Simmenthal kontra Bizottság ítélet (92/78, EU:C:1979:53) elismerte. Az EUMSZ 263. cikk még jobban kiszélesítette az európai intézmények által elfogadott általános hatályú jogi aktusokat megtámadni szándékozó személyeknek kínált lehetőségeket. Ha a természetes és jogi személyek a rendeleti jellegű jogi aktusok végrehajtását képező intézkedésekkel egyidejűleg annak ellenére nem tudnák megtámadni e rendeleti jellegű jogi aktusokat, hogy a kihirdetésüktől számított két hónapos határidő lejárt, az uniós jog megengedhetetlen hiányossággal bírna. A felperes hozzáfűzi, hogy azt a lehetőséget is figyelembe vette, hogy még ha az ECHA határozatai meg is felelnének az említett rendeletek rendelkezéseinek, ezek a rendeletek azok, amelyek ellentétesek lennének a Szerződésekkel és az ítélkezési gyakorlat állandó elveivel. A Bizottság magatartását ekkor annyiban lehetne bírálni, amennyiben eltűrte, hogy az ECHA a rá ruházott és a rá ruházható hatásköröket meghaladó mérlegelési jogköröket gyakoroljon. E tényezőkre tekintettel a Törvényszéknek annak vizsgálatával kell kezdenie, hogy a felperes által megtámadott egyedi határozatok mint olyanok a keresetlevélben jelzett okok miatt jogellenesek-e. Abban az esetben, ha a Törvényszék nem állapítaná meg ezek jogellenességét, akkor azt is vizsgálnia kellene, hogy nem a Bizottság mulasztotta-e el a szóban forgó rendeletek ECHA általi alkalmazásával kapcsolatos ellenőrzési kötelezettségeit.

21 Mindenekelőtt emlékeztetni kell arra, hogy az Európai Unió Bírósága alapokmánya 21. cikkének első bekezdése értelmében, amely ezen alapokmány 53. cikkének első bekezdése szerint alkalmazandó a Törvényszék előtti eljárásra, valamint az 1991. május 2-i eljárási szabályzat 44. cikke 1. §-ának c) pontja értelmében minden keresetlevélnek meg kell jelölnie a jogvita tárgyát, és tartalmaznia kell a felhozott jogalapok rövid ismertetését.

22 Az állandó ítélkezési gyakorlat szerint ennek kellően világosnak és pontosnak kell lennie ahhoz, hogy az alperes előkészíthesse védekezését, a Törvényszék pedig dönthessen a keresetről, adott esetben minden további információ nélkül. A jogbiztonság és az igazságszolgáltatás megfelelő működésének garantálása érdekében ahhoz, hogy valamely kereset elfogadható legyen, azoknak az alapvető ténybeli és jogi elemeknek, amelyeken az alapul, ha röviden is, de koherens és érthető módon ki kell derülniük magának a keresetlevélnek a szövegéből (lásd: 2009. május 20-i VIP Car Solutions kontra Parlament ítélet, T-89/07, EU:T:2009:163, 96. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat; lásd még ebben az értelemben: 2003. november 25-i IAMA Consulting kontra Bizottság végzés, T-85/01, EU:T:2003:309, 58. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat; 2012. január 20-i Groupe Partouche kontra Bizottság végzés, T-315/10, nem tették közzé, EU:T:2012:21, 19. pont).

23 Egyebekben amennyiben a felperes valamely kereseti kérelem alátámasztására semmilyen jogalapot nem terjeszt elő, nem teljesül az 1991. május 2-i eljárási szabályzat 44. cikke 1. §-ának c) pontjában előírt azon feltétel, amely szerint a felhozott jogalapokat röviden ismertetni kell (2013. április 12-i Koda kontra Bizottság ítélet, T-425/08, nem tették közzé, EU:T:2013:183, 71. pont; 2013. szeptember 16-i Dornbracht kontra Bizottság ítélet, T-386/10, EU:T:2013:450, 44. pont).

24 Végezetül, a felperesre tartozik keresete jogi alapjának megválasztása, és nem az európai uniós bíróság feladata, hogy saját maga válassza meg a legmegfelelőbb jogi alapot (2005. március 15-i Spanyolország kontra Eurojust ítélet, C-160/03, EU:C:2005:168, 35. pont; 2007. február 26-i Evropaïki Dynamiki kontra Bizottság végzés, T-205/05, nem tették közzé, EU:T:2007:59, 38. pont).

25 A fenti megfontolások tükrében kell vizsgálni, hogy a keresetlevél oly módon tartalmazza-e a jogvita tárgyát és a felhozott jogalapok rövid ismertetését, hogy megfeleljen az 1991. május 2-i eljárási szabályzat 44. cikke 1. §-ának c) pontjában megkövetelt pontosság és egyértelműség követelményének.

26 Először is, amint azt a kereset bevezető része kifejti, a felperes a Törvényszékhez „[m]egsemmisítés iránti keresetet [nyújtott be] az EUMSZ 263. cikknek megfelelően”.

27 Másodszor, a kereset bevezető része hét – vagy a Bizottság, vagy az ECHA által elfogadott – aktusra irányul. A Bizottság csak a 340/2008 rendeletet és a 254/2013 végrehajtási rendeletet fogadta el.

28 Harmadszor, a felperes által benyújtott kereset négy jogalapra épül. Az első jogalap megnevezése: „Különösen a következők tekintetében: az ECHA-nak a – legutóbb az ECHA SME(2013) 2950 hivatkozási számú, 2013. július 24-i intézkedésével megerősített – 2013. május 17-i SME(2013) 1328. sz. határozata; az ECHA 2013. május 21-i 10040807. sz., 2013. május 21-i 10040817. sz. és 2013. május 21-i 10040824. sz. számlája, valamint különösen az ECHA 2013. május 23-i [elektronikus levelével] történt közlés: jogellenesség az ECHA részéről a hatáskör hiánya/hatáskörrel való visszaélés és hatáskör túllépése miatt az ECHA 2013. május 17-i SME(2013) 1328. sz. határozatának elfogadása során”. A második jogalap szövege a következő: „Különösen a következők tekintetében: az ECHA-nak a – legutóbb az ECHA SME(2013) 2950 hivatkozási számú, 2013. július 24-i intézkedésével megerősített – 2013. május 17-i SME(2013) 1328. sz. határozata; az ECHA 2013. május 21-i 10040807. sz., 2013. május 21-i 10040817. sz. és 2013. május 21-i 10040824. sz. számlája, valamint különösen az ECHA 2013. május 23-i [elektronikus levelével] történt közlés: jogellenesség a kkv-k méretének meghatározására vonatkozó, a Bizottság (2003/361/EK) ajánlásában szereplő kritériumok nem megfelelő és téves alkalmazása miatt, az arányosság elvének megsértése”. A harmadik jogalap szövege a következő: „Különösen a következők tekintetében: az ECHA-nak a – legutóbb az ECHA SME(2013) 2950 hivatkozási számú, 2013. július 24-i intézkedésével megerősített – 2013. május 17-i SME(2013) 1328. sz. határozata; az ECHA 2013. május 21-i 10040807. sz. és 2013. május 21-i 10040824. sz. számlája, valamint különösen az ECHA 2013. május 23-i [elektronikus levelével] történt közlés: jogellenesség az ECHA 2013. május 17-i SME(2013) 1328. sz. határozatának aláírásával kapcsolatban az ügyvezető igazgató hatáskörének hiánya és hatáskörrel való visszaélése miatt”. A negyedik jogalap megnevezése: „Különösen az MB/D/29/2010 és az MB/21/2012/D határozatot illetően: jogellenesség az ECHA részéről a hatáskör túllépése, hatáskör hiánya és hatáskörrel való visszaélés miatt az említett határozatok elfogadása során, valamint […] az EUSZ 5. cikk szerinti hatáskör-átruházás elvének megsértése, amennyiben az ECHA az MB/D/29/2010 és az MB/21/2012/D határozatot elfogadta, amelyek összege a 2013. május 21-i 10040824. sz. számlán szerepel”.

29 Negyedszer, kereseti kérelmeiben a felperes különösen azt kéri a Törvényszéktől, hogy „semmisítse meg a bevezető részben jelzett, megtámadott aktusokat”. A többi kereseti kérelem az ECHA-nak a visszatérítésre vagy az általa fizetendő kártérítésre kötelezésére irányul.

30 A fentiekből következik, hogy a keresetlevél tartalmazza a jogvita tárgyát, azaz a hét megtámadott aktus megsemmisítése iránti kérelmet, valamint visszatérítés iránti kérelmet és kártérítés iránti kérelmet, továbbá a felhozott jogalapokat.

31 A kereset Bizottsággal szemben előterjesztett része azonban nyilvánvalóan nem egyértelmű és nem pontos.

32 Elsősorban meg kell állapítani, hogy az elfogadhatatlansági kifogásra vonatkozó észrevételeiben a felperes – úgy tűnik – azt sugalmazza, hogy a jelen keresetet a Bizottsággal szemben indította, amennyiben ez az intézmény fogadta el a 340/2008 rendeletet és a 254/2013 végrehajtási rendeletet.

33 E tekintetben hangsúlyozni kell, hogy a 340/2008 rendelet csak abban a részében szerepel – minden további pontosítás nélkül – a megtámadott aktusok között, „amely a kérelmező méretének a kedvezményes díjak alkalmazhatósága céljából való meghatározása során a kérelmező kapcsolt vállalkozásaival kapcsolatos információkat tartalmazza”. A 254/2013 végrehajtási rendelettel kapcsolatban a felperes semmiféle konkrét rendelkezést nem említ.

34 Ezen túlmenően, a felperes által keresetének alátámasztására felhozott jogalapok megnevezése nem hivatkozik sem a Bizottságra, sem a 340/2008 rendeletre vagy a 254/2013 végrehajtási rendeletre.

35 Egyebekben a kereset alátámasztására felhozott jogalapok ismertetése nem pontosítja, hogy a 340/2008 rendelet és a 254/2013 végrehajtási rendelet mennyiben jogellenes. Ezek a jogalapok továbbá semmiféle jogellenes magatartást nem rónak fel a Bizottságnak.

36 Konkrétabban: keresetlevelében ismertetett első jogalapjában a felperes azt állítja, hogy nem az ECHA feladata volt „megállapítani vagy meghatározni a felperes társaságok kkv jellegével kapcsolatos további értékelési kritériumokat”, valamint hogy „[az ECHA] ily módon – visszaélve a Bizottságtól kapott hatáskörökkel – kidolgozta a kkv-kra vonatkozóan a saját, túlzottan korlátozó jogellenes meghatározását”. Ez a jogalap semmiféle jogellenességet nem ró fel a Bizottságnak vagy az általa elfogadott jogi aktusoknak. Második jogalapjában a felperes úgy véli, hogy a jelen ügyben az ECHA jogellenesen és tévesen alkalmazta a 2003/361 ajánlást, a Bizottsággal vagy az által elfogadott jogi aktusokkal pedig szemben semmiféle kifogást nem hoz fel. Első jogalapjához kapcsolódó harmadik jogalapjában a felperes azt állítja, hogy az ECHA ügyvezető igazgatója nem fogadhatott volna el határozatot a nyilvántartásba vett vállalkozások méretére vonatkozóan. Végezetül negyedik jogalapjában – amely szintén arra hivatkozik, hogy ECHA nem rendelkezett hatáskörrel az MB/D/29/2010 és az MB/21/2012/D határozat elfogadására – a felperes mindössze azzal érvel, hogy a 340/2008 rendelet és a 254/2013 végrehajtási rendelet „semmiféle konkrét rendelkezést nem tartalmaz ezen [igazgatási] díj vagy legalábbis annak alkalmazása tekintetében”. A felperes hozzáfűzi, hogy ami ezen igazgatási díj összegének abban az esetben történő megállapítását illeti, amikor valamely természetes vagy jogi személy nem tudja bizonyítani, hogy jogosult a kkv-kra alkalmazandó díjkedvezményre, „ez a Bizottság feladata, amely egyébként úgy tűnik, erről – pillanatnyilag – lemondott”. Ez a jogalap semmiféle jogellenességet nem ró fel a Bizottságnak vagy az általa elfogadott jogi aktusoknak.

37 A felperes tehát arra készteti a Bizottságot és a Törvényszéket egyaránt, hogy feltételezésekbe bocsátkozzanak azokkal a – mind ténybeli, mind jogi – érvelésekkel és pontos megfontolásokkal kapcsolatban, amelyek alá tudják támasztani a 340/2008 rendelet és a 254/2013 végrehajtási rendelet megsemmisítése iránti kérelmét. Márpedig így az 1991. május 2-i eljárási szabályzat 44. cikkének 1. §-ával megelőzni kívánt, többek között jogbizonytalanságot okozó és a gondos igazságszolgáltatással összeegyeztethetetlen helyzet áll elő (lásd ebben az értelemben: 2008. május 19-i TF1 kontra Bizottság végzés, T-144/04, EU:T:2008:155, 57. pont).

38 Mindenesetre még annak feltételezése esetén is, hogy a felperes által felhozott jogalapok kötődhetnek a 340/2008 rendelet és a 254/2013 végrehajtási rendelet megsemmisítése iránti kérelméhez – tiszteletben tartva ily módon az 1991. május 2-i eljárási szabályzat 44. cikkének 1. §-át – elegendő megállapítani, hogy a megsemmisítés iránti kereset e tekintetben az EUMSZ 263. cikk negyedik bekezdésében szereplő rendelkezésekre figyelemmel nyilvánvalóan elfogadhatatlan, amint azt a Bizottság helyesen állítja. Egyrészről ugyanis a 340/2008 rendelet és a 254/2013 végrehajtási rendelet – amelyeknek a felperes nem címzettje –az ő sajátos jellemzői vagy egy őt minden más személytől megkülönböztető

ténybeli helyzet folytán nem vonatkozik rá, és ezáltal e határozat címzettjéhez hasonló módon nem egyéníti őt (lásd ebben az értelemben: 2013. október 3-i Inuit Tapiriit Kanatami és társai kontra Parlament és Tanács ítélet, C-583/11 P, EU:C:2013:625, 72. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat). Másrészről a 340/2008 rendelet és a 254/2013 végrehajtási rendelet végrehajtási intézkedéseket, azaz – többek között – az ECHA által elfogadott aktusokat von maga után, amelyeket a felperes a jelen ügyben kifogásol.

39 Nem módosíthatnak ezen a következtetésen a felperes által az elfogadhatatlansági kifogásra vonatkozó észrevételek szakaszában előterjesztett azon érvek, amelyek szerint a 340/2008 rendeletet és a 254/2013 végrehajtási rendeletet „kívánta” megtámadni, „többek között az EUMSZ 277. cikk értelmében”.

40 Annak feltételezése esetén, hogy a felperesnek a 340/2008 rendelet és a 254/2013 végrehajtási rendelet megsemmisítése iránti kérelme értelmezhető úgy, mint amely valójában az említett rendeletek alkalmazhatatlanságának megállapítására irányul, emlékeztetni kell arra, hogy az EUMSZ 277. cikk értelmében az általános hatályú jogi aktus alkalmazhatatlanságára történő hivatkozás lehetősége nem minősül önálló kereshetőségi jogalapnak, és csak járulékosan gyakorolható (lásd: 1999. július 8-i Area Cova és társai kontra Tanács végzés, T-194/95, EU:T:1999:141, 78. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat). Ennélfogva a Bizottság által elfogadott szabályozással szembeni jogellenességi kifogásra való puszta hivatkozás nem teheti lehetővé a Törvényszék előtti keresetindítást ezzel az intézménnyel szemben. Minden más értelmezés annak megkérdőjelezését jelentené, hogy az EUMSZ 277. cikk értelmében az általános hatályú jogi aktus alkalmazhatatlanságára történő hivatkozás lehetősége nem minősül önálló kereshetőségi jogalapnak.

41 Ezenfelül – és a teljesség kedvéért – a keresetlevélből nem tűnik ki, hogy a felperes az EUMSZ 277. cikk alapján jogellenességi kifogást hozott volna fel a 340/2008 rendelettel és a 254/2013 végrehajtási rendelettel szemben. E tekintetben emlékeztetni kell arra, hogy a jogvitát a keresetlevél határozza meg, és hogy az eljárás valamely későbbi szakaszában előterjesztett jogellenességi kifogás elfogadhatatlan (lásd ebben az értelemben: 2005. szeptember 27-i Common Market Fertilizers kontra Bizottság ítélet, T-134/03 és T-135/03, EU:T:2005:339, 51. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat). Márpedig a jelen ügyben a keresetlevélből az következik, hogy a felperes az EUMSZ 263. cikken alapuló keresetet nyújtott be, arra kérve a Törvényszéket, hogy „semmisítse meg a bevezető részben jelzett, megtámadott aktusokat”, köztük a 340/2008 rendeletet és a 254/2013 végrehajtási rendeletet. Az EUMSZ 277. cikk nem szerepel a keresetlevélben a kereset alátámasztására felhozott rendelkezések között, amit a felperes a tárgyaláson elismert. Egyebekben semmi nem támasztja alá a felperes azon elméletét, amely szerint a keresetlevél szakaszában e két rendelettel szemben jogellenességi kifogást hozott volna fel. Közelebbről – a fentiekben megállapítottaknak megfelelően – a kereset alátámasztására felhozott jogalapoknak a keresetlevélben szereplő ismertetése nem pontosítja, hogy a 340/2008 rendelet és a 254/2013 végrehajtási rendelet mennyiben jogellenes. Ezen túlmenően, az elfogadhatatlansági kifogással kapcsolatos észrevételek szakaszában a felperes által felhozott jogellenességi kifogás nem olyan jogi vagy ténybeli elemen alapul, amely az eljárás során merült fel.

42 Egyebekben a felperes azon lehetőségének megítélésekor, hogy valamely egyedi jogi aktussal szembeni kereset alátámasztására az annak alapjául szolgáló általános hatályú jogi aktus szabálytalanságára hivatkozzon, többek között azt kell vizsgálni, hogy a felperes az említett jogi aktussal szemben az EUMSZ 263. cikk második bekezdésében foglalt négy megsemmisítési jogalap valamelyikére hivatkozik-e (lásd ebben az értelemben: 2012. december 11-i Sina Bank kontra Tanács ítélet, T-15/11, EU:T:2012:661, 46. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat). Márpedig a felperes beadványainak értelmezésekor lehetetlen megállapítani, hogy melyek a 340/2008 rendelettel és a 254/2013 végrehajtási rendelettel szemben felhozott jogellenességi kifogások alátámasztására kifejezetten felhozott, az EUMSZ 263. cikk második bekezdése szerinti jogalapok vagy kifogások.

43 Ennélfogva a teljesség kedvéért meg kell állapítani, hogy az elfogadhatatlansági kifogással kapcsolatos észrevételek szakaszában a felperes által a 340/2008 rendelettel és a 254/2013 végrehajtási rendelettel szemben felhozott jogellenességi kifogás elfogadhatatlan.

44 Másodsorban, annak feltételezése esetén, hogy a kereset MB/D/29/2010 és MB/21/2012/D határozat megsemmisítésére irányuló része érvényesen irányul a Bizottság ellen, amennyiben a 340/2008 rendelet 11. cikkének (5) bekezdése értelmében az említett határozatokat kizárólag a Bizottság „kedvező állásfoglalását” követően lehetett elfogadni, az nyilvánvalóan elfogadhatatlan lenne, amint azt a Bizottság a 2015. július 16-i pervezető intézkedésekre (fenti 13. pont) adott válaszában helyesen állította. Azon túlmenően ugyanis, hogy a keresetlevél nélkülözi e tekintetben az 1991. május 2-i eljárási szabályzat 44. cikkének 1. §-a értelmében vett egyértelműséget és pontosságot, semmilyen tényező alapján nem lehet megállapítani, hogy a felperest személyében érintenék az említett határozatok. Ezután feltételezve, hogy ezek a határozatok az EUMSZ 263. cikk negyedik bekezdése értelmében rendeleti jellegű jogi aktusoknak minősülhetnének, végrehajtási intézkedéseket vonnak maguk után, amint azt az SME(2013) 1328. sz. határozat elfogadása bizonyítja. Ráadásul mivel az MB/D/29/2010 és az MB/21/2012/D határozatot 2010. november 12-én, illetve 2013. február 12-én fogadták el, a felperes pedig ezekről legkésőbb az ECHA 2013. február 26-i leveléből tudomást szerzett, a 2013. július 25-én benyújtott keresetet elkésetten indították. Végezetül el kell utasítani a 2015. július 16-i pervezető intézkedésekre (fenti 13. pont) adott válaszában a felperes által felhozott azon érveket, amelyek szerint a Törvényszék nem vethette fel hivatalból a kereset MB/D/29/2010 és MB/21/2012/D határozat megsemmisítésére irányuló része elfogadhatóságának kérdését. Valamely kereset elfogadhatóságának feltételeit – minthogy azok az eljárás folytatásának nélkülözhetetlen elemei – a Törvényszéknek hivatalból kell vizsgálnia, felülvizsgálata pedig e tekintetben nem korlátozódik a felek által felhozott elfogadhatatlansági kifogásokra (lásd ebben az értelemben: 2015. szeptember 9-i SV Capital kontra ABE ítélet, T-660/14, EU:T:2015:608, 45. és 50. pont).

45 Egyebekben feltételezve, hogy negyedik jogalapjával a felperes az MB/D/29/2010 és az MB/21/2012/D határozattal szembeni jogellenességi kifogást kívánt felhozni, ez nem igazolhatja az EUMSZ 263. cikk alapján a Bizottsággal szembeni, megsemmisítés iránti kereset benyújtását, és ennek alapján azt sem lehet megállapítani, hogy ez az intézmény köteles lenne a Törvényszék előtt ezzel összefüggésben védekezni (lásd a fenti 40. pontot, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlatot).

46 Mindezen tényezők összességére figyelemmel, úgy kell tekinteni, hogy a kereset a Bizottsággal szemben előterjesztett részében elfogadhatatlan.

2. *Az ECHA-val szemben benyújtott, megsemmisítés iránti keresetben szereplő bizonyos kereseti kérelmek elfogadhatóságáról*

47 Először is, az ECHA álláspontja szerint a keresetnek a 10040807., a 10040817. és a 10040824. sz. számla megsemmisítésére irányuló része elfogadhatatlan, mivel az említett számlák nem megtámadható aktusok. Ezek a számlák nem váltanak ki az SME(2013) 1328. sz. határozatéitól eltérő joghatásokat. Nem módosítják a felperes jogi helyzetét, mivel az SME(2013) 1328. sz. határozat végrehajtására szorítkoznak.

48 Másodszor, az ECHA úgy véli, hogy elfogadhatatlan a kereset ECHA 2013. július 24-i levelének megsemmisítésére irányuló része. Ebben a levélben az ECHA mindössze válaszolt a felperes által előterjesztett érvekre, jogi helyzetét azonban nem módosította. A 2015. szeptember 15-i pervezető intézkedésekre (lásd a fenti 13. pontot) adott válaszában az ECHA jelzi, hogy ugyanez a helyzet a 2013. május 23-i elektronikus levelével kapcsolatban. A kereset tehát e tekintetben is elfogadhatatlan.

49 Harmadszor, a kereset elfogadhatatlan, amennyiben az a 340/2008 rendelet megsemmisítésére, valamint a felperes érdekét sértő részükben bármely kapcsolódó, állítólagos vagy ezekből következő aktus megsemmisítésére irányul. Az ECHA e tekintetben azt állítja, hogy a kereset nem határozza meg kellően egyértelműen sem a felhozott jogalapokat, sem pedig a jogvita tárgyát.

50 A felperes álláspontja szerint a 10040807., a 10040817. és a 10040824. sz. számla, valamint az ECHA 2013. július 24-i levele joghatásokat keletkeztet vele szemben, és hogy ennélfogva azok ellen az EUMSZ 263. cikk alapján keresettel lehet élni. Egyebekben mivel a keresetlevél bevezető részében szereplő aktusokra irányuló kereseti kérelmek elfogadhatóságát nem vitatták, a kereset fent említett három számlára és az ECHA 2013. július 24-i levelére irányuló részének elfogadhatósága nem releváns, mivel ezeket az aktusokat mindenesetre semmisnek kellene nyilvánítani, ha a Törvényszék a keresetnek helyt adna. Ezen túlmenően az ECHA 2013. május 23-i elektronikus levelét illetően a felperes a 2015. szeptember 15-i pervezető intézkedésekre (lásd a fenti 13. pontot) adott válaszában azt állítja, hogy ebből az elektronikus levélből szerezhetett tudomást azokról az okokról, amelyek miatt az ECHA megtagadta tőle a kkv jogállást.

51 A keresetnek a 340/2008 rendeletre irányuló részét illetően a felperes a válaszban jelzi, hogy azt a keresetlevélben megfelelően alátámasztja. Keresetével a felperes másodlagosan támadta meg az említett rendeletet, amely az elsődlegesen megtámadott aktusok alapját képezi. Az eljárási szabályzat nem kötelezi a felpereseket, hogy minden egyes megtámadott aktussal kapcsolatban megismételjenek a kereset alátámasztására felhozott valamennyi jogalapot.

52 Emlékeztetni kell arra, hogy az állandó ítélkezési gyakorlat értelmében csak azok az intézkedések minősülnek az EUMSZ 263. cikk értelmében megsemmisítés iránti keresettel megtámadható jogi aktusoknak, amelyek olyan kötelező joghatásokat váltanak ki, amelyek a felperes jogi helyzetének jelentős megváltoztatásával a felperes érdekeit érintik (1981. november 11-i IBM kontra Bizottság ítélet, 60/81, EU:C:1981:264, 9. pont; 1991. október 4-i Bosman kontra Bizottság végzés, C-117/91, EU:C:1991:382, 13. pont; 2003. január 15-i Philip Morris International kontra Bizottság ítélet, T-377/00, T-379/00, T-380/00, T-260/01 és T-272/01, EU:T:2003:6, 77. pont).

53 Annak eldöntéséhez, hogy a megsemmisíteni kért intézkedés megtámadható-e keresettel, az intézkedés lényegét kell tekintetbe venni, az intézkedés meghozatalának formája e tekintetben főszabály szerint nem bír jelentőséggel (1981. november 11-i IBM kontra Bizottság ítélet, 60/81, EU:C:1981:264, 9. pont; 1991. november 28-i Luxemburg kontra Parlament ítélet, C-213/88 és C-39/89, EU:C:1991:449, 15. pont; 1994. március 24-i Air France kontra Bizottság ítélet, T-3/93, EU:T:1994:36, 43. és 57. pont).

54 Egyebekben a korábbi határozatot pusztán megerősítő határozat nem olyan aktus, amelyet meg lehet támadni, ezért az ilyen határozat elleni keresetet elfogadhatatlannak kell tekinteni (1977. október 25-i Metro SB-Großmärkte kontra Bizottság ítélet, 26/76, EU:C:1977:167, 4. pont; 1998. május 5-i Egyesült Királyság kontra Bizottság ítélet, C-180/96, EU:C:1998:192, 27. és 28. pont; lásd még: 1998. június 10-i Cementir kontra Bizottság végzés, T-116/95, EU:T:1998:120, 19. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

55 Ami a megerősítő jogi aktus fogalmát illeti, az ítélkezési gyakorlatból kitűnik, hogy valamely jogi aktus akkor minősül valamely korábbi határozat puszta megerősítésének, ha a korábbi határozathoz képest nem tartalmaz új tényezőket, és azt nem előzte meg e határozat címzettje helyzetének felülvizsgálata (2001. február 7-i Inpesca kontra Bizottság ítélet, T-186/98, EU:T:2001:42, 44. pont; 2004. április 29-i SGL Carbon kontra Bizottság végzés, T-308/02, EU:T:2004:119, 51. pont).

56 Elsősorban a kereset 10040807., 10040817. és 10040824. sz. számla megsemmisítésére irányuló részének elfogadhatóságát illetően meg kell állapítani, hogy a 2014. október 2-i Spraylat kontra ECHA ítélet (T-177/12, EU:T:2014:849) alapjául szolgáló ügyben felmerült helyzettől eltérően az SME(2013) 1328. sz. határozat kifejezetten hivatkozik az MB/21/2012/D határozattal módosított MB/D/29/2010

határozatra, és pontosítja, hogy az „ECHA számlát fog […] kiállítani 19 900 euró összegű igazgatási díjról”. A határozat azt is jelzi, hogy az ECHA – az MB/D/29/2010 határozat 4. cikke (1) bekezdésének megfelelően – az eredetileg megfizetett díj és a 340/2008 rendeletben a nagyvállalkozások tekintetében előírt díj közötti különbözet fedezése céljából – kérelmenként – kiegészítő számlát fog kiállítani. Ebből következik, hogy az SME(2013) 1328. sz. határozat tartalmazta a felperes ECHA-val szemben fennálló kötelezettségeinek alapvető elemeit. Ennélfogva a 10040807., a 10040817. és a 10040824. sz. számla az e határozat végrehajtását célzó aktusok jellegét ölti, és azok a fenti 55. pontban hivatkozott ítélkezési gyakorlat értelmében vett megerősítő jogi aktusokat képeznek (lásd analógia útján: 2009. június 30-i CPEM kontra Bizottság végzés, T-106/08, nem tették közzé, EU:T:2009:228, 32. pont). Következésképpen a keresetnek a 10040807., a 10040817. és a 10040824. sz. számla megsemmisítésére irányuló része elfogadhatatlan.

57 Másodsorban a kereset ECHA 2013. május 23-i elektronikus levele megsemmisítésére irányuló részének elfogadhatóságát illetően elegendő megállapítani, hogy ez az elektronikus levél a felperes SME(2013) 1328. sz. határozattal kapcsolatos, 2013. május 21-i felvilágosításkérésére kívánt reagálni, anélkül azonban, hogy olyan kötelező joghatásokat váltott volna ki, amelyek a felperes jogi helyzetének jelentős megváltoztatásával a felperes érdekeit érinthetik. Konkréten ez az elektronikus levél jelezte, hogy a felperesnek a 2003/361 ajánlás melléklete 6. cikkének (3) bekezdése alapján be kellett volna nyújtania a Calme Lux SA vállalkozással kapcsolatos adatokat, valamint hogy ezen adatok továbbításának hiányában az ECHA nem tudta meghatározni, hogy a felperes ténylegesen kkv-e. A 2013. május 23-i elektronikus levél tehát mindössze megismételte azt, amit a felperes részére az SME(2013) 1328. sz. határozat elfogadását eredményező igazgatási eljárás során, különösen a 2013. február 26-i levélben, továbbá a 2012. május 14-i, június 19-i, július 4-i és augusztus 8-i, valamint a 2013. március 4-i elektronikus levélben már jeleztek. Ennélfogva a kereset ECHA 2013. május 23-i elektronikus levelének megsemmisítésére irányuló része elfogadhatatlan.

58 Harmadsorban a kereset ECHA 2013. július 24-i levele megsemmisítésére irányuló részének elfogadhatóságát illetően elegendő megállapítani, hogy ez a levél a felperes SME(2013) 1328. sz. határozattal kapcsolatos, 2013. július 10-i felvilágosításkérésére kívánt reagálni, anélkül azonban, hogy olyan kötelező joghatásokat váltott volna ki, amelyek a felperes jogi helyzetének jelentős megváltoztatásával a felperes érdekeit érinthetik. Ez a levél konkrétan a releváns jogi keret felidézésére, az SME(2013) 1328. sz. határozatra való hivatkozásra, és arra szorítkozott, hogy a felperes részére pontosítsa, hogy az említett határozat elfogadása előtt valamennyi érvét megfelelően figyelembe vették. Ennélfogva a kereset ECHA 2013. július 24-i levelének megsemmisítésére irányuló része elfogadhatatlan.

59 Negyedsorban a kereset azon részének elfogadhatóságát illetően, amely „bármely olyan kapcsolódó, korábbi vagy ezekből következő aktus” megsemmisítésére irányul, „amely [aktus] sérti a felperes érdekét”, emlékeztetni kell arra, hogy az Európai Unió Bírósága alapokmánya 21. cikkének első bekezdése értelmében, amely ezen alapokmány 53. cikkének első bekezdése szerint alkalmazandó a Törvényszék előtti eljárásra, valamint az 1991. május 2-i eljárási szabályzat 44. cikke 1. §-ának c) pontja értelmében minden keresetlevélnek meg kell jelölnie a jogvita tárgyát, és tartalmaznia kell a felhozott jogalapok rövid ismertetését. A jelen ügyben elegendő megállapítani, hogy a felperes kérelme nem elegendően pontos, és nem teszi lehetővé a Törvényszék számára azon aktusok meghatározását, amelyek megsemmisítését kéri. Ennélfogva elfogadhatatlan a kereset azon része, amely „bármely olyan kapcsolódó, korábbi vagy ezekből következő aktus” megsemmisítésére irányul, „amely [aktus] sérti a felperes érdekét”.

60 Végezetül, a fenti 38. és 44. pontban kifejtettekkel azonos okokból meg kell állapítani, hogy a megsemmisítés iránti keresetnek a 340/2008 rendelet és a 254/2013 végrehajtási rendelet, valamint az MB/D/29/2010 és az MB/21/2012/D határozat megsemmisítésére irányuló része elfogadhatatlan. Ezen túlmenően, ami a 340/2008 rendelet és a 254/2013 végrehajtási rendelet megsemmisítése iránti kérelmet illeti – feltételezve, hogy azt az ECHA-val szemben terjesztették elő –, az nyilvánvalóan elfogadhatatlan, amennyiben a kereseteket főszabály szerint a megtámadott aktus kibocsátója ellen,

azaz azon uniós intézmény vagy szerv ellen kell megindítani, amely a határozatot hozta (2008. október 8-i Sogelma kontra EÚÜ ítélet, T-411/06, EU:T:2008:419, 49. pont). Végezetül, feltételezve, hogy amikor a felperes a válaszban jelzi, hogy „másodlagosan” támadta meg a 340/2008 rendeletet és a 254/2013 végrehajtási rendeletet, amelyek az ECHA által elfogadott aktusok „jogalapját” képezik, valójában az említett rendeletekkel szemben hoz fel jogellenességi kifogást, ezt a kifogást a fenti 41–43. pontban kifejtettekkel azonos okok miatt elfogadhatatlannak kell nyilvánítani.

61 A fentiekre tekintettel, az ECHA-val szemben benyújtott kereset vizsgálatát az SME(2013) 1328. sz. határozat megsemmisítése iránti kérelemre kell korlátozni.

3. *Az ügy érdeméről*

62 Emlékeztetni kell arra, hogy az SME(2013) 1328. sz. határozatban az ECHA megállapította, hogy nem kapta meg az annak megállapításához szükséges bizonyítékokat, hogy a felperes kisvállalkozás, valamint hogy az MB/D/29/2010 határozat 4. cikke (1) bekezdésének megfelelően a nagyvállalkozásokra alkalmazandó díjat kell megfizetnie. Amint az a tárgyaláson előterjesztett információkból kitűnik, az ECHA a felperes által benyújtott további információk vizsgálatát követően úgy vélte, hogy a felperesnek két vállalkozás, a jelen esetben a Saced SpA és a Cogefin Srl kapcsolt vállalkozásának, valamint két másik vállalkozás, a jelen esetben a Premix SpA és a Sicical SpA partnervállalkozásának kell minősülnie. Az ECHA egyébként úgy vélte, hogy egy vállalkozásnak, a Calme Luxnak a Sicical kapcsolt vállalkozásának kell minősülnie. Ebben a kontextusban az ECHA több alkalommal kérte a felperest, hogy nyújtson be a Calme Luxra vonatkozó információkat. Az ECHA ezeket az információkat nem kapta meg.

63 Keresetének alátámasztására a felperes négy jogalapra hivatkozik. Az első jogalap az SME(2013) 1328. sz. határozat elfogadásával összefüggésben az ECHA hatáskörének hiányán, a hatáskörrel való visszaélésen és a hatáskör túllépésén alapul. A második jogalap a 2003/361 ajánlás alkalmazásával kapcsolatban elkövetett hibán és az arányosság elvének megsértésén alapul. Harmadik jogalapjában a felperes az ECHA ügyvezető igazgatója hatáskörének hiányára és az általa elkövetett, hatáskörrel való visszaélésre hivatkozik. A negyedik jogalap az MB/D/29/2010 és az MB/21/2012/D határozat elfogadásával összefüggésben az ECHA hatáskörének hiányán, a hatáskörrel való visszaélésen és a hatáskör túllépésén alapul.

*A megsemmisítés iránti kérelmekről*

Az SME(2013) 1328. sz. határozat indokolására vonatkozó előzetes észrevételek

64 A 2015. szeptember 15-i pervezető intézkedésekre (fenti 13. pont) adott válaszában a felperes jelezte, hogy az SME(2013) 1328. sz. határozat „lényegében véve nem tartalmazott indokolást”. Közelebbről: a felperes pontosítja, hogy ez a határozat csupán az alkalmazandó szabályozások, a felek között lezajlott kommunikáció és az ECHA részére megküldött dokumentumok jegyzékét, valamint a mellékletként csatolt dokumentumok felsorolását tartalmazza.

65 A felperes e helyütt új jogalapot hoz fel. Az indokolás hiánya vagy elégtelensége azonban az EUMSZ 263. cikk értelmében vett lényeges eljárási szabályok megsértését jelenti, és olyan imperatív jogalapot képez, amelyet az uniós bíróság hivatalból figyelembe vehet, sőt köteles figyelembe venni (2009. december 2-i Bizottság kontra Írország és társai ítélet, C-89/08 P, EU:C:2009:742, 34. pont).

66 Az állandó ítélkezési gyakorlat értelmében egyrészről az EUMSZ 296. cikkben megkövetelt indokolásnak a szóban forgó aktus jellegéhez kell igazodnia, és abból világosan és egyértelműen ki kell tűnnie az aktust kibocsátó intézmény érvelésének oly módon, hogy az érdekeltek megismerhessék a meghozott intézkedés indokait, a hatáskörrel rendelkező bíróság pedig gyakorolhassa felülvizsgálati

jogkörét. Különösen, ami az egyedi határozatokat illeti, az azok indokolására vonatkozó kötelezettség célja – a bírósági felülvizsgálat lehetővé tételén kívül – az érintett részére elegendő tájékoztatás biztosítása annak eldöntéséhez, hogy a határozat adott esetben valamely, az érvényességének vitatását lehetővé tevő hibában szenved-e. Másrészről az indokolás követelményét az ügy körülményeire, így többek között a szóban forgó jogi aktus tartalmára, a felhozott indokok jellegére, valamint a címzettek, illetve a jogi aktus által közvetlenül és személyükben érintett más személyek magyarázathoz jutás iránti érdekére figyelemmel kell értékelni. Nem szükséges, hogy az indokolás valamennyi releváns tény- és jogkérdésre külön kitérjen, amennyiben azt, hogy valamely jogi aktus indokolása megfelel-e az EUMSZ 296. cikk követelményeinek, nem csupán annak szövege, hanem kontextusa, valamint az érintett témára irányadó jogi szabályok összessége alapján kell megítélni (lásd: 2015. március 19-i Dole Food és Dole Fresh Fruit Europe kontra Bizottság ítélet, C-286/13 P, EU:C:2015:184, 93. és 94. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

67 A jelen ügyben – tekintettel az SME(2013) 1328. sz. határozatban átvett jogszabályi szabályozási rendelkezésekre, valamint az SME(2013) 1328. sz. határozatban felidézett, az ECHA és a felperes közötti kommunikációra és a köztük váltott dokumentumokra – a felperes tökéletesen meg tudta érteni, hogy az ECHA határozata a releváns adatok továbbításának hiányán alapult. Az ECHA konkrétan – a 2003/361 ajánlás melléklete 6. cikkének (3) bekezdése alapján – több alkalommal kérte a felperest, hogy nyújtson be a Calme Luxra vonatkozó információkat. Ez a rendelkezés az érintett vállalkozás partnervállalkozásai kapcsolt vállalkozásai adatainak figyelembevételére vonatkozik, a Calme Lux esetében pedig ez a helyzet, amint azt a felperes a tárgyaláson elismerte. Ennélfogva meg kell állapítani, hogy az SME(2013) 1328. sz. határozat megfelel az EUMSZ 296. cikk követelményeinek.

Az első, az SME(2013) 1328. sz. határozat elfogadásával összefüggésben az ECHA hatáskörének hiányára, a hatáskörrel való visszaélésre és a hatáskör túllépésére alapított jogalapról

68 A felperes megjegyzi, hogy az 1907/2006 rendelet 20. cikkének (2) bekezdése alapján az ECHA csak akkor tagadhatja meg a regisztrálást, ha a bejelentő vállalkozás által benyújtott dokumentáció hiányos. Az ECHA hatáskörei – a dokumentációk ellenőrzését, valamint a tudományos, műszaki vagy adminisztratív ellenőrzési tevékenységek vizsgálatát illetően – konzultatív, végrehajtó és kezelési jellegű hatáskörök. A feladatoknak a Bizottság és az ECHA közötti megosztása a kkv-k jogi jellegével kapcsolatos ellenőrzési kritériumok meghatározásában rejlik, az ECHA pedig diszkrecionális módon nem egészítheti ki saját szabályaival vagy iránymutatásaival a Bizottságtól származó szabályokat vagy iránymutatásokat. Az ECHA tehát nem ruházhatja fel titkárságát azzal a kizárólagos hatáskörrel, hogy önálló döntést hozzon a regisztrálási kérelmekkel összefüggésben a 2003/361 ajánlás alkalmazására vonatkozóan.

69 A felperes egyebekben hangsúlyozza, hogy a Bizottság anélkül utal a kkv-k 2003/361 ajánlásból eredő fogalmára, hogy egy kötelező jellegű és általános jogi aktusba bevezetné vagy beépítené ezen ajánlás rendelkezéseit. Mindenesetre a 2003/361 ajánlásra való egyszerű hivatkozás tanúsítja a Bizottság azon szándékát, hogy széles körben biztosítsa a kedvezményes regisztrációs díjból részesülést. A jelen ügyben az ECHA – éppen ellenkezőleg – arra kötelezte a felperest, hogy indokolja a tevékenységeivel kapcsolatos, jelentős számú adatot, mindezt pedig egy hosszú időtartamot illetően, illetve harmadik vállalkozások adataival kapcsolatban. Az ECHA e tekintetben úgy határozott, hogy a 2003/361 ajánlás mellékletében átvett alkritériumokat (különösen a valamely másik társasággal fennálló kapcsolatot) alkalmazza, anélkül, hogy a kkv-knak az említett ajánlásból következő egyszerű fogalommeghatározásának alkalmazására szorítkozott volna. Márpedig a 2003/361 ajánlás mellékletében átvett alkritériumokra a 340/2008 rendeletben való puszta hivatkozás e rendelet 12. cikkében található, és kizárólag az Unión belül letelepedett vállalkozásokra vonatkozik. Az ECHA tehát tévesen értelmezte a 340/2008 rendeletet. Ennélfogva az ECHA visszaélt a Bizottságtól eredő hatáskörátruházással, amikor saját maga alakította ki a kkv-k megszorító fogalommeghatározását. Azzal, hogy a felperestől harmadik vállalkozástól eredő adatokat kért – amely vállalkozással a felperes partneri kapcsolatokat tartott fenn –, amely adatokat nem tudott benyújtani, az ECHA diszkrecionális

módon saját értékelési és eljárási kritériumaival váltotta fel és egészítette ki a Bizottság által jelzett kritériumokat. Azzal, hogy túlment a kérelem hiánytalanságának puszta ellenőrzésén, az ECHA túllépte saját hatáskörét. Az egyetlen hihető magyarázat az ECHA-nak arra a magatartására, hogy a felperestől jelentős számú dokumentum kért, az annak bizonyítását célzó, hatáskörrel való visszaélés, hogy a felperes – az előterjesztett, ezzel ellentétes bizonyítékok ellenére – nem felel meg a 2003/361 ajánlásban rögzített kritériumoknak. Ezzel összefüggésben a felperes hozzáfűzi, hogy az ECHA rosszhiszeműen járt el vele szemben, és semmilyen megfelelő segítséget nem nyújtott számára a regisztrálási és az ellenőrzési eljárás során. Az ECHA csak a Törvényszék előtti eljárás szakaszában fogalmazott meg kifogásokat a felperessel szemben, és olyan dokumentumokat csatolt az ügyiratokhoz, amelyeket a kereset megindítását követően szerzett be.

70 Emellett a felperes a válaszban előadja, hogy az ECHA a védekezését olyan „hallgatólagos” hatáskörre alapítja, amely lehetővé teszi számára a bejelentő vállalkozások méretének ellenőrzését. Márpedig a hatáskörátruházást kifejezett jogi aktusnak kell megelőznie. Az ECHA összekeveri a további információk „kérését” és ezen információk „értékelését”. Az ECHA védekezése egyébként a 2013. július 24-i levelével is ellentmondásban áll, amely levélben az ECHA megállapította, hogy hatásköre közvetlenül a 2003/361 ajánlásból ered. Az Európai Közösségek általános költségvetésére alkalmazandó költségvetési rendeletről szóló 1605/2002/EK, Euratom tanácsi rendelet 185. cikkében említett szervekre vonatkozó költségvetési keretrendeletről szóló, 2002. december 23-i 2343/2002/EK, Euratom bizottsági rendelet (HL 2002. L 357., 72. o.; magyar nyelvű különkiadás 1. fejezet, 4. kötet, 216. o.) 59. cikke egyébként különbséget tesz a teljes egészében a jogszabályok által megállapított díjak és illetékek, valamint az uniós szervek igazgatótanácsainak határozataiban rögzíthető összegek között. A pénzügyi területen hatásköröknek az ECHA-ra történő átruházása a valamely fél kérésére nyújtott szolgáltatásokért beszedett, a 340/2008 rendelet 11. cikkében előírt díjakra szorítkozik. Ez a hatáskörátruházás nem foglalja magában a 340/2008 rendelet 13. cikkében előírt igazgatási díjat, amely a maga részéről az 1907/2006 rendelet 74. cikkének (1) és (3) bekezdése alá tartozik, és amelyet bizottsági rendeletben kell megállapítani. A 340/2008 rendelet 13. cikkének (4) bekezdése nem teszi lehetővé az ECHA számára az igazgatási díj összegének meghatározását. Ezenfelül a Bizottság nem teljesítette ellenőrzési kötelezettségét, amikor eltűrte, hogy az ECHA – ilyen értelmű kifejezett hatáskörátruházás hiányában – a gyakorlatban jogköröket vindikáljon magának.

71 Az ECHA vitatja a felperes által kifejtett érveket.

72 Meg kell állapítani, hogy az első jogalap lényegében három részből áll. Az első rész az ECHA-nak a bejelentő vállalkozások méretének értékelésére irányuló hatáskörére vonatkozik. A második rész a 2003/361 ajánlás alkalmazásával kapcsolatban az ECHA által elkövetett hatáskörtúllépésre, vagy akár hatáskörrel való visszaélésre hivatkozik. A harmadik rész a felperestől kért információkat illetően az ECHA által elkövetett hatáskörtúllépésen, vagy akár hatáskörrel való visszaélésen alapul.

– Az első jogalapnak a lényegében az ECHA bejelentő vállalkozások mérete értékelésére irányuló hatáskörének hiányára alapított első részéről

73 Első jogalapjának első részében a felperes lényegében azt állítja, hogy az ECHA nem rendelkezik a bejelentő vállalkozások méretének a szóban forgó regisztrálásra alkalmazandó díj meghatározása keretében történő értékeléséhez szükséges hatáskörrel. Ezt a hatáskört a Bizottságra ruházták, a díjak megállapítása tekintetében előírtakhoz hasonlóan.

74 Márpedig a felperes előfeltevése a releváns szövegek téves értelmezésén alapul. Hangsúlyozni kell, hogy az 1907/2006 rendelet által elérni kívánt egyik célkitűzés, hogy az ECHA biztosítsa a rendelet technikai, tudományos és igazgatási szempontjainak hatékony kezelését, valamint hogy kulcsszerepet töltsön be annak végrehajtásában, többek között az ECHA magas szintű szabályozási kapacitásainak biztosítása révén (az 1907/2006 rendelet (15) és (95) preambulumbekezdése). Az ECHA-nak különösen az a feladata, hogy a költségvetéssel kapcsolatban rá ruházott végrehajtási feladatok keretében

meggyőződjön az őt megillető valamennyi bevétel – köztük a vállalkozások által kifizetett díjak – beszedéséről, (az 1907/2006 rendelet 96. és 97. cikke). Ezen túlmenően, a 340/2008 rendelet 13. cikkének (3) bekezdéséből kifejezetten kitűnik, hogy az ECHA „bármikor bizonyítékot kérhet arra vonatkozóan, hogy a kedvezményes díjak vagy a díjmentesség feltételei alkalmazandók”. Egyebekben a 340/2008 rendelet 13. cikkének (4) bekezdése értelmében az ECHA az, amely kiveti a teljes díjat, továbbá az igazgatási díjat is, „[a]mennyiben a természetes vagy jogi személy, aki, illetve amely állítása szerint kedvezményes díjra vagy díjmentességre jogosult, nem tudja bizonyítani e jogosultságát”. Ebből következik, hogy az ECHA rendelkezik az annak ellenőrzéséhez szükséges hatáskörrel, hogy teljesülnek az ahhoz megkövetelt feltételek, hogy valamely bejelentő vállalkozás kedvezményes díjra vagy díjmentességre jogosult.

75 Nem változtathat ezen a következtetésen az 1907/2006 rendelet 20. cikkének a felperes által hivatkozott (2) bekezdése, mivel az említett cikk eltérő célra, azaz az arról való megbizonyosodásra irányul, hogy a bejelentő vállalkozások által benyújtott regisztrációs dokumentációk hiánytalanok. Ez a rendelkezés tehát nem kérdőjelezheti meg azt a hatáskört, amellyel az ECHA rendelkezik annak ellenőrzése céljából, hogy teljesülnek az ahhoz megkövetelt feltételek, hogy valamely bejelentő vállalkozás kedvezményes díjra vagy díjmentességre jogosult.

76 E tényezőkre tekintettel az első jogalap első részét mint megalapozatlant kell elutasítani.

– Az első jogalapnak a 2003/361 ajánlás alkalmazásával összefüggésben a lényegében a hatáskör túllépésére, illetve a hatáskörrel való visszaélésre alapított második részéről

77 Első jogalapjának második részében a felperes lényegében azt állítja, hogy az ECHA-nak a vállalkozások kategóriái 2003/361 ajánlás mellékletének 2. cikkében átvett fogalommeghatározásának alkalmazására kellett volna szorítkoznia, az említett mellékletben szereplő többi kritérium, különösen „[a]z alkalmazottak számának és a pénzügyi határértékeknek a kiszámításakor figyelembe vett vállalkozástípusokkal” kapcsolatos 3. cikkében átvett kritériumok alkalmazásnak mellőzésével. Következésképpen az ECHA nem kérhetett volna a felperestől a bizonyos partner- vagy kapcsolt társaságokra vonatkozó információkat.

78 Előzetesen emlékeztetni kell arra, hogy az ítélkezési gyakorlat értelmében valamely jogi aktus csak akkor jogellenes hatáskörrel való visszaélés miatt, ha objektív, releváns és egybehangzó valószínűsítő körülmények alapján nyilvánvaló, hogy azt kizárólag vagy legalábbis elsősorban a hivatkozott céltól eltérő cél elérése, vagy az adott ügy körülményeinek kezelésére a Szerződés által kifejezetten előírt eljárás megkerülése érdekében fogadták el (2005. március 10-i Spanyolország kontra Tanács ítélet, C-342/03, EU:C:2005:151, 64. pont).

79 A jelen ügyben meg kell állapítani, hogy a kkv-k meghatározása céljából mind az 1907/2006 rendelet – a 3. cikkében –, mind pedig a 340/2008 rendelet – a (9) preambulumbekezdésében és a 2. cikkében – a 2003/361 ajánlásra utal. A 2003/361 ajánlás (1) preambulumbekezdése értelmében az ajánlás célja annak biztosítása, hogy uniós szinten a kkv-kkal kapcsolatban ugyanazt a fogalmat tartsák tiszteletben. A 2003/361 ajánlás 1. cikke alapján ezt a fogalommeghatározást alkalmazzák az uniós politikákban.

80 Közelebbről: az 1907/2006 rendelet 3. cikkének 36. pontja szerint a kkv-k „a [2003/361] ajánlásban meghatározott” kis- és középvállalkozások. A 340/2008 rendelet 2. cikke értelmében kisvállalkozásnak minősül „a [2003/361] ajánlás szerinti kisvállalkozás” is. Hasonló hivatkozás szerepel a 340/2008 rendelet 2. cikkében a mikro- és középvállalkozások fogalommeghatározásával kapcsolatban. Ennélfogva a vonatkozó szabályozás kifejezetten hivatkozik a 2003/361 ajánlásra annak meghatározása céljából, hogy mit kell – többek között – „kisvállalkozás” alatt érteni. A felperes által javasoltakkal ellentétben elvileg nem zárható ki, hogy valamely ajánlás rendelkezéseit egy rendeletnek az ezen ajánlás rendelkezéseire történő kifejezett hivatkozása révén lehessen alkalmazni, feltéve, hogy az

általános jogelveket és különösen a jogbiztonság elvét tiszteletben tartották (lásd analógia útján: 2008. január 17-i Viamex Agrar Handel és ZVK ítélet, C-37/06 és C-58/06, EU:C:2008:18, 28. pont). Márpedig a jelen ügyben a felperes nem adott elő semmiféle olyan körülményt, amely alapján meg lehetne állapítani, hogy az 1907/2006 és a 340/2008 rendeletben alkalmazott hivatkozás ellentétes lenne az általános jogelvekkel. Ezenfelül az említett hivatkozás célja – a 2003/361 ajánlás releváns rendelkezéseinek alkalmazása révén – az uniós politikákban a kkv-k azonos fogalommeghatározása alkalmazásának biztosítása, ami megfelel az említett ajánlás célkitűzésének.

81 A felperes állításával ellentétben egyébként, ilyen értelmű jelzés hiányában, semmi alapján nem lehet megállapítani, hogy a releváns rendelkezésekben alkalmazott kifejezett hivatkozás – az ajánlás mellékletében említett bizonyos kritériumok kizárásával – a kkv-k 2003/361 ajánlásban átvett fogalommeghatározásának csupán egy részére vonatkozna. E tekintetben meg kell állapítani, hogy a 2003/361 ajánlás mellékletének I. címe „A mikro-, kis- és középvállalkozások Bizottság által elfogadott fogalommeghatározása” címet viseli, valamint hogy az 1907/2006 rendelet 3. cikkének 36. pontja a kkv-knak éppen a 2003/361 ajánlásban szereplő fogalommeghatározására hivatkozik. Ez a 2003/361 ajánlás mellékletének I. címében előírt fogalommeghatározás nemcsak a vállalkozási kategóriák meghatározását lehetővé tevő alkalmazotti létszámot és a pénzügyi felső határokat (a 2003/361 ajánlás mellékletének 2. cikke) foglalja magában, hanem többek között az alkalmazottak számának és a pénzügyi határértékeknek a kiszámításakor figyelembe vett vállalkozástípusokat (a 2003/361 ajánlás melléklete 3. cikke) is. Ezen túlmenően, a felperes által javasolt kizárás eredményeként a 2003/361 ajánlás nem érvényesülhetne hatékonyan, azaz nem tartanák tiszteletben az uniós politikák végrehajtásával összefüggésben a kkv-k azonos fogalommeghatározását. Ráadásul ügyelni kell arra, hogy a kkv-k fogalommeghatározását ne kerüljék meg tisztán formai indokokkal (lásd ebben az értelemben: 2014. február 27-i HaTeFo-ítélet, C-110/13, EU:C:2014:114, 33. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat). Végezetül nem változtathat ezen a következtetésen az, hogy a felperes a 340/2008 rendelet 12. cikkére hivatkozik, mivel az említett cikk egy, a jelen ügybelitől eltérő, a nem az Unióban letelepedett gyártó, készítmény-előállító vagy termékgyártó kizárólagos képviseletének különös helyzetével kíván foglalkozni.

82 A fentiekre tekintettel egyetlen tényező alapján sem lehet megállapítani, hogy az ECHA túllépte volna hatáskörét, vagy akár visszaélt volna hatáskörével, amikor úgy döntött, hogy a 2003/361 ajánlás mellékletében átvett valamennyi szempontot alkalmazza.

83 Következésképpen az első jogalap második részét mint megalapozatlant kell elutasítani.

– Az első jogalapnak a felperestől kért információkat illetően lényegében a hatáskör túllépésére és a hatáskörrel való visszaélésre alapított harmadik részéről

84 Első jogalapjának harmadik részével a felperes lényegében azt állítja, hogy az ECHA túllépte hatáskörét, vagy akár visszaélt hatáskörével, amikor jelentős számú információt kért egyrészt a tevékenységeit érintően, hosszú időtartamra, másrészt harmadik vállalkozásokra vonatkozóan.

85 Elöljáróban hangsúlyozni kell, hogy a bejelentő vállalkozás feladata, hogy az ECHA kérésére bizonyítsa, hogy kedvezményes díjra vagy díjmentességre jogosult (a 340/2008 rendelet 13. cikkének (3) és (4) bekezdése). Egyebekben, amint az az első jogalap második részének elemzéséből következik, az ECHA kérhette a felperestől olyan – többek között a lehetséges partner- vagy kapcsolt vállalkozásokkal kapcsolatos – adatok előterjesztését, amelyek szerint ténylegesen a 2003/361 ajánlás értelmében vett „kisvállalkozásnak” minősül.

86 A jelen ügyben meg kell állapítani, hogy az ECHA – amint arra beadványaiban rámutat – 2012. február 20-i és március 20-i levelében felkérte a felperest, hogy szolgáljon információkkal a regisztrációkat megelőző utolsó két számviteli időszakban az alkalmazottak számára és a mérlegeire vonatkozóan, valamint a regisztrációs dokumentációk benyújtásának időpontjában fennálló tulajdonosi struktúrájára

vonatkozó információkkal, köztük a felperes kapcsolt vagy partnervállalkozásaira vonatkozó információkkal. Ami az utolsó két számviteli időszakban az alkalmazottak számára és a mérlegeire vonatkozó kérést illeti, az különösen a 2003/361 ajánlás melléklete 4. cikkének (2) bekezdésére tekintettel volt indokolt. E rendelkezés szerint: „[a]mennyiben a számlák zárásának napján a vállalkozás megállapítja, hogy éves szinten meghaladta a 2. cikkben megállapított alkalmazotti létszámot vagy pénzügyi határértéket, illetve e létszám vagy határérték alá esik, nem veszíti el a mikro-, kis- vagy középvállalkozási jogállását, illetve nem szerez ilyet, kivéve, ha a vállalkozás ezeket a határértékeket két egymást követő számviteli időszakban túllépi". Egyebekben – amint azt az ECHA és a felperes közötti különféle levél- és elektronikuslevél-váltások jelzik – az ECHA-nak a felperes tulajdonosi struktúrájára, valamint a partner- vagy kapcsolt vállalkozásoknak tekinthető társaságokkal kapcsolatos információkra vonatkozó kérései alapjául emellett a felperes által továbbított információk és különösen a felperes által ellenőrzött pénzügyi kimutatások szolgáltak. Az ECHA a felpereshez intézett 2013. március 4-i elektronikus levélben meg tudta állapítani többek között, hogy a felperest két vállalkozás – azaz a Saced és a Cogefin – kapcsolt vállalkozásának, valamint két másik vállalkozás – azaz a Premix és a Sicical – partnervállalkozásának kell tekinteni. Az ECHA egyebekben megállapította, hogy egy további társaságot, a Calme Luxot a Sicical kapcsolt vállalkozásának kell tekinteni. Ennek alapján, valamint a 2003/361 ajánlás melléklete 6. cikke (3) bekezdésének első albekezdésére figyelemmel kérte az ECHA a felperestől többek között a Calme Luxra vonatkozó információkat. Ez a cikk ugyanis előírja, hogy „az érintett vállalkozás partnervállalkozásainak adatait a beszámolójukból és egyéb adataikból, vagy – ha van ilyen – ezek konszolidált változatából kell származtatni. Ehhez hozzá kell adni minden olyan vállalkozás adatainak 100%-át, amely e partnervállalkozások kapcsolt vállalkozása, kivéve ha adataikat konszolidáció útján már felvették". A felperes a tárgyaláson megerősítette, hogy a Calme Lux tekinthető az egyik partnervállalkozása, azaz a Sicical kapcsolt vállalkozásának. E tényezőkből következik, hogy az ECHA-nak a többek között a Calme Luxra vonatkozó információk megszerzésére irányuló kérése – tekintettel a 2003/361 ajánlásban rögzített kritériumokra és a felperes által szolgáltatott dokumentumokra – nem tekinthető túlzottnak. Ezenfelül a felperes nem terjesztett elő semmiféle részletes bizonyítékot, amely alapján meg lehetne állapítani, hogy az ECHA által kért információkat nem lehetett volna az ECHA részére továbbítani. Konkrétan, a felperes lényegében annak jelzésére szorítkozott, hogy nem tudta továbbítani az ECHA részére a valamely harmadik társasággal kapcsolatos adatokat. Márpedig önmagában ez a körülmény nem bizonyíthatja, hogy a felperes számára ténylegesen lehetetlen volt átadni az ECHA-nak a kért információkat. Az ECHA egyébként több alkalommal jelezte a felperesnek, hogy a Calme Lux közvetlenül át tudja adni részére a szóban forgó információkat, amint az többek között a felpereshez intézett 2012. június 19-i, július 4-i és augusztus 8-i, valamint a 2013. március 4-i elektronikus levélből kitűnik. A felperes nem bizonyította, hogy ezt a lehetőséget a jelen ügyben nem lehetett volna kivitelezni.

87 Azt illetően, hogy az ECHA rosszhiszeműen járt volna el az igazgatási eljárás során, és feltéve, hogy a felperesnek a válasz szakaszában felhozott ezen érve elfogadható, valamint hogy azt akként kell értelmezni, hogy az az ECHA-t terhelő gondossági kötelezettség és a megfelelő ügyintézésre vonatkozó kötelezettség megsértésére irányul, az mindenesetre nyilvánvalóan megalapozatlannak tűnik. A tárgyaláson előterjesztett információkból – és különösen az ECHA által küldött levelekből és elektronikus levelekből – ugyanis kitűnik, hogy az igazgatási eljárás során a felperest folyamatosan tájékoztatták azokról az információkról, amelyeket át kell adnia, és azokról az indokokról, amelyek az ECHA kéréseinek alapjául szolgálnak.

88 A fentiekre tekintettel semmilyen körülmény alapján nem lehet megállapítani, hogy az ECHA – különösen azzal, hogy a Calme Luxra vonatkozó információkat kért – túllépte volna hatáskörét, vagy akár visszaélt volna hatáskörével.

89 Ennélfogva az első jogalap harmadik részét mint megalapozatlant kell elutasítani.

– A válasz szakaszában kifejtett kiegészítő érvekről

90 A felperes a válasz szakaszában a korábban már megvizsgáltakat kiegészítő érveket fejt ki, amelyekben azt állítja, hogy az ECHA hatásköre nem terjed ki a 340/2008 rendelet 13. cikkében előírt igazgatási díjra, amely a Bizottság hatáskörébe tartozik. A felperes azt is felrója a Bizottsággal szemben, hogy nem teljesítette ellenőrzési kötelezettségét annak eltűrésével, hogy az ECHA – ilyen értelmű kifejezett hatáskörátruházás hiányában – a gyakorlatban jogköröket vindikáljon magának.

91 E tekintetben mindenekelőtt emlékeztetni kell arra, hogy az 1991. május 2-i eljárási szabályzat 48. cikkének 2. §-a szerint az eljárás további részében semmilyen új jogalapot nem lehet felhozni, kivéve ha az olyan jogi vagy ténybeli helyzetből származik, amely az eljárás során merült fel. Azon jogalapot azonban, amely valamely korábban a keresetlevélben közvetlenül vagy közvetve kifejtett jogalap kiegészítését jelenti, és amely ahhoz szorosan kapcsolódik, elfogadhatónak kell nyilvánítani (lásd: 2011. október 5-i Romana Tabacchi kontra Bizottság ítélet, T-11/06, EU:T:2011:560, 124. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

92 Márpedig a jelen ügyben az SME(2013) 1328. sz. határozat elfogadásával összefüggésben az ECHA hatáskörének hiányára, a hatáskörrel való visszaélésre és a hatáskör túllépésére alapított első jogalap annak megkérdőjelezésére irányult, hogy az ECHA hatáskörrel rendelkezik a bejelentő vállalkozások méretének ellenőrzésére. Ez az SME(2013) 1328. sz. határozattal szemben előterjesztett, a keresetlevélben kifejtett jogalap nem az ECHA igazgatási díjak elfogadásával kapcsolatos hatáskörének megkérdőjelezésére irányult. Ennélfogva a felperes által a válasz szakaszában kifejtett érveket akként kell értelmezni, hogy azok új jogalapot képeznek. Egyebekben ez az új jogalap nem olyan jogi vagy ténybeli elemeken alapul, amelyek az eljárás során merültek fel. Különösen nyilvánvalóan nem megalapozott az ECHA védekezésül előadott érvelésének a felperes általi azon értelmezése, amely szerint az ECHA jelezte, hogy „hallgatólagos” hatáskörrel rendelkezik a bejelentő vállalkozások méretének ellenőrzésére, amennyiben beadványaiban az ECHA több alkalommal rámutatott, hogy a releváns szövegek alapján rendelkezik ezzel a hatáskörrel. Ezenfelül az ECHA védekezésül előadott érvelésének a felperes által hivatkozott része a bejelentő vállalkozások méretének ellenőrzését lehetővé tevő hatáskörre, nem pedig az igazgatási díj elfogadását lehetővé tevő hatáskörre vonatkozott. Ennélfogva a felperes által a válasz szakaszában felhozott érveket mint elfogadhatatlanokat kell elutasítani.

93 Mindenesetre a felperes által felhozott érvek nem megalapozottak. Amint az ugyanis a 340/2008 rendelet 11. cikkének (5) bekezdéséből kitűnik – amelyre ugyanezen rendelet 13. cikkének (4) bekezdése hivatkozik – „[a] szolgáltatások és díjak kategóriáit az [ECHA] igazgatósága állítja össze és fogadja el a Bizottság kedvező állásfoglalását követően”. E tekintetben meg kell állapítani, hogy a 340/2008 rendelet 11. cikkének célja annak lehetővé tétele, hogy az ECHA – bizonyos körülmények között – díjat vessen ki a rendeletben előírt valamely másik díj által nem fedezett szolgáltatásokért. Ennélfogva az ECHA igazgatósága által alkalmazott besorolás szükségszerűen magában foglalja a szóban forgó díjak összegének meghatározását – a Bizottság kedvező állásfoglalása esetén – anélkül, hogy az említett 11. cikket megfosztaná hatékony érvényesülésétől. Mivel a 340/2008 rendelet 13. cikkének – a kifejezetten az igazgatási díjra vonatkozó – (4) bekezdése az ugyanezen rendelet 11. cikkének (5) bekezdésében előírt eljárásra hivatkozik, a felperes által előterjesztett egyetlen tényező alapján sem lehet megállapítani, hogy az ECHA nem rendelkezett az említett díj összegének megállapításához szükséges hatáskörrel.

94 A 2343/2002 rendelet felperes által hivatkozott 59. cikkét illetően meg kell állapítani, hogy az 1907/2006 rendelet 99. cikke alapján az ECHA-ra alkalmazandó pénzügyi szabályok nem térhetnek el a 2343/2002 rendelettől. E tekintetben a 2343/2002 rendelet 5. cikkének a) pontja előírja, hogy az ECHA-hoz hasonló uniós szerv költségvetése többek között a következőket foglalja magában: „saját bevételek, amelyek azon díjakból és illetékekből állnak, amelyek beszedésére a rábízott feladatok alapján a közösségi szerv jogosult, valamint az esetleges egyéb bevételek”. A 2343/2002 rendelet 59. cikke a maga részéről arra a helyzetre hivatkozik, amikor „e díjakat és illetékeket teljes egészében

jogszabály vagy az igazgatótanács határozata állapítja meg”. A felperes által javasoltakkal ellentétben ebből az utóbbi rendelkezésből nem vonható le az a következtetés, hogy az uniós szervek igazgatótanácsai ne rendelkezhetnének adott esetben a díjak vagy illetékek meghatározásához szükséges hatáskörrel. Márpedig a jelen ügyben a 340/2008 rendelet 13. cikkének (4) bekezdésével – a Bizottság kedvező állásfoglalása esetére – az igazgatási díjra vonatkozó ilyen hatáskört ruháztak az ECHA igazgatóságára.

95 Mindezen tényezők összességére figyelemmel, a felperes által felhozott első jogalapot mint elfogadhatatlant kell elutasítani.

A második, a 2003/361 ajánlás alkalmazása során elkövetett hibára és az arányosság elvének megsértésére alapított jogalapról

96 A felperes álláspontja szerint az ECHA akkor is tévesen alkalmazta a 2003/361 ajánlásban szereplő alkritériumokat, ha azokat a jelen ügyben alkalmazandónak kellene tekinteni. Az ECHA ugyanis a jelen ügyben figyelembe vette a felperesnek a más piacokon, sőt, az 1907/2006 rendelet hatálya alól kizárt ágazatokban működő vállalkozásokkal fennálló kapcsolatait. Semmiféle jogszerű és észszerű oka nem volt annak, hogy a felperest arra kérje, hogy számot adjon az e vállalkozásokkal fennálló kapcsolatairól. Ez különösen igaz a felperes esetében, aki gyártó, nem pedig importőr vállalkozás. Ez a két tevékenység igencsak eltérő, és azoknak nem szabad ugyanazon szabályozás hatálya alá tartozniuk. Az ECHA által alkalmazott megközelítés azt jelentené, hogy az eltérő termelési szintekkel és forgalommal rendelkező vállalkozásokkal ugyanolyan összegű díjat fizettetnének meg. Ez azt eredményezné, hogy azonos módon kezelnének eltérő gazdasági helyzeteket. A 2003/361 ajánlás három fő kritériumot ír elő a kkv-k fogalmának meghatározása céljából. Az említett ajánlásban szereplő, eltérő célokat szolgáló alkritériumok azonban azt írják elő, hogy egy természetes személyen vagy természetes személyek egy csoportján keresztül kapcsolatban álló vállalkozások csak akkor minősülhetnek kapcsolt vállalkozásoknak, ha ugyanazon a piacon vagy szomszédos piacon működnek. Márpedig a jelen ügyben a felperes „természetes személyek közösen eljáró csoportjába” tartozik. Az ECHA-nak tehát ki kellett volna zárnia vizsgálatából azokat a kapcsolatokat, amelyekkel a felperes a nem az ugyanazon a piacon vagy nem a szomszédos piacon működő, szóban forgó társaságokkal esetlegesen rendelkezett. Az ECHA-nak a 2003/361 ajánlásban előírt szabályok megszorító alkalmazására irányuló döntése az arányosság elvét is sérti. A felperes végezetül hangsúlyozza, hogy az ECHA nem vizsgálta a szavazati jogok feletti tényleges ellenőrzés fennállását vagy hiányát.

97 Az ECHA vitatja a felperes által kifejtett érveket.

98 Először is, a felperes arra irányuló érvét illetően, hogy a 340/2008 rendelet alkalmazásával összefüggésben a kkv-k fogalommeghatározásából ki kell zárni azokat a kapcsolatokat, amelyek eltérő piacokon, sőt, az 1907/2006 rendelet hatálya alól kizárt ágazatokban működő vállalkozások között állhatnak fenn, az semmiféle jogalappal nem rendelkezik. Amint az egyébként a 2003/361 ajánlásnak – a 340/2008 rendeletben hivatkozott – (9) preambulumbekezdéséből következik, a különböző vállalkozások között esetlegesen fennálló kapcsolatok elemzésének célja, hogy a kkv-k kategóriájából kizárják a kkv-k gazdasági erejét túllépő vállalkozások csoportjait. Ez a gazdasági erő – ellenkező utalás hiányában – nem korlátozódhat az ugyanazokon a piacokon, vagy akár az 1907/2006 rendelet hatálya alá tartozó ágazatokban működő vállalkozások csoportjaira. Bármely más értelmezés eredményeként értelmét vesztené a kkv-knak a 2003/361 ajánlásban szereplő és kifejezett hivatkozás révén az 1907/2006 rendelettel összefüggésben alkalmazandó fogalommeghatározása. Ugyanez érvényes a felperes által a „termelő-” és az „importőr” vállalkozások között alkalmazott különbségtételre.

99 Másodszor, a felperes azon érvét illetően, amely szerint ő a 2003/361 ajánlás értelmében vett, „természetes személyek közösen eljáró csoportjába” tartozik, az nyilvánvalóan nem megalapozott. E tekintetben meg kell állapítani, hogy a 2003/361 ajánlás melléklete 3. cikke (3) bekezdésének negyedik albekezdése előírja, hogy „[a]zon vállalkozás, amely természetes személyen vagy közösen eljáró

természetes személyek csoportján keresztül [az ugyanezen melléklet 3. cikke (3) bekezdése első albekezdésének a)–d) pontjában felsorolt] kapcsolatok valamelyikével rendelkezik, szintén kapcsolt vállalkozásnak tekintendő, amennyiben tevékenységét vagy annak egy részét ugyanazon érintett piacon vagy szomszédos piacon végzi”. Márpedig a felperes közvetlenül, nem pedig természetes személyen vagy közösen eljáró természetes személyek csoportján keresztül rendelkezik a 2003/361 ajánlás melléklete 3. cikke (3) bekezdése első albekezdésének a) pontjában felsoroltakhoz hasonló kapcsolatokkal a Saced és a Cogefin vállalkozással, mivel ezek tőkéjében több mint 50%-os részesedéssel rendelkezik, továbbá mivel – amint azt beadványaiban az ECHA helyesen állítja – vélelmezhető, hogy e társaságokban a szavazati jogok többségével is rendelkezik. A felperes nem bizonyította, hogy nem ez a helyzet, holott az ECHA kérésére neki kell bizonyítania, hogy kedvezményes díjra vagy díjmentességre jogosult (a 340/2008 rendelet 13. cikkének (4) bekezdése). Nem változtathat ezen a következtetésen az, hogy a felperes társasági részesedéseivel természetes személyek rendelkeznek.

100 Harmadszor, ami az arányosság elve megsértésére való, a felperes általi hivatkozást illeti, az nyilvánvalóan a 2003/361 ajánlás ECHA általi téves alkalmazásán alapul. Amennyiben az imént kifejtett okok alapján az ECHA nem követett el hibát a 2003/361 ajánlás alkalmazása során, a felperes arányosság elvének megsértésére alapított érvét is el kell utasítani.

101 A fentiekre tekintettel a felperes által felhozott második jogalapot mint megalapozatlant kell elutasítani.

A harmadik, az ECHA ügyvezető igazgatója hatáskörének hiányára és hatáskörével való visszaélésre alapított jogalapról

102 A felperes – első jogalapjának kiterjesztése keretében – azt állítja, hogy az ECHA ügyvezető igazgatója nem rendelkezik hatáskörrel a nyilvántartásba vett vállalkozások méretére vonatkozó határozat elfogadására, illetve aláírására, sem annak eldöntésére, hogy a teljes díjat kell-e alkalmazni a kedvezményes díj helyett, továbbá igazgatási díj kivetésére sem. Az ügyvezető igazgató egyetlen feladata az ECHA határozatának – valamely jogorvoslat alapján történő – kijavítása. Az SME(2013) 1328. sz. határozat tehát semmis.

103 Az ECHA vitatja a felperes által kifejtett érveket.

104 E tekintetben elegendő megállapítani – amint arra beadványaiban az ECHA helytállóan rámutat –, hogy az 1907/2006 rendelet 83. cikkének (2) bekezdése előírja, hogy az ügyvezető igazgató az ECHA „jogi képviselője”. Ezzel összefüggésben az ügyvezető igazgató irányítja többek között az ECHA „folyamatos ügyintézését” [az 1907/2006 rendelet 83. cikke (2) bekezdésének a) pontja]. Egyebekben az 1907/2006 rendelet 100. cikkének (2) bekezdése alapján az ECHA-t „az ügyvezető igazgató képviseli”. Ezen túlmenően, az ECHA költségvetésének végrehajtásával kapcsolatban, amely az ügyvezető igazgató feladata, ő látja el az engedélyezésre jogosult tisztviselő feladatait (az 1907/2006 rendelet 97. cikke). Mivel az ECHA rendelkezett a bejelentő vállalkozások méretének ellenőrzéséhez szükséges hatáskörrel, amint azt a Törvényszék a felperes első jogalapjának vizsgálata keretében említette, következésképpen pedig az esedékes díjak és igazgatási díjak megfizettetéséhez szükséges hatáskörrel, az SME(2013) 1328. sz. határozatnak az ECHA ügyvezető igazgatója általi aláírása semmiféle jogellenességben nem szenved.

105 Ennélfogva a felperes által felhozott harmadik jogalapot mint megalapozatlant kell elutasítani.

A negyedik, az MB/D/29/2010 és az MB/21/2012/D határozat elfogadásával összefüggésben az ECHA hatáskörének hiányára, a hatáskörrel való visszaélésre és a hatáskör túllépésére, valamint az EUSZ 5. cikk megsértésére alapított jogalapról

106 A felperes emlékeztet arra, hogy a díjak beszedésével összefüggésben az ECHA hatásköre végrehajtási szerepre korlátozódik. Az ECHA igazgatóságára bízott egyetlen feladat a díjak besorolása. Az 1907/2006 rendelet 74. cikkének (1) bekezdésében előírt szabálynak megfelelően a Bizottság feladatát képezi azok összegének megállapítása. Ezenfelül a 340/2008 rendelet 13. cikkének (4) bekezdése az „igazgatási díjra" egyes számban hivatkozik, ami – ellentétben a jelen ügyben történtekkel – kizárja eltérő díjaknak a vállalkozások mérete alapján történő megállapítását. Az ECHA egyébként nem határozhatta volna meg az igazgatási díj összegét, amely díjnak a mérleg szerinti bevételképzés a célja. Végezetül a 340/2008 rendelet és a 254/2013 végrehajtási rendelet nem tartalmaz egyetlen konkrét rendelkezést sem az igazgatási díjjal, vagy legalábbis annak alkalmazásával kapcsolatban. A Bizottság tehát jobban szeretett volna arról pillanatnyilag lemondani. Az ECHA tehát az MB/D/29/2010 és az MB/21/2012/D határozat révén nem állapíthatta volna meg az igazgatási díj összegét. Az ECHA – az EUSZ 5. cikk megsértésével – a nemzeti hatóságok helyébe lépett azáltal, hogy igazgatási díjnak álcázott gazdasági szankciót vezetett be. A felperes hozzáfűzi, hogy az ECHA azon elmélete, amely szerint az igazgatási díj célja a viselt költségek fedezése, ellentmondásban áll azzal, hogy bizonyos ellenőrzött vállalkozásoknak nem kell megfizetniük az említett díjat abban az esetben, ha bejelentésük – az ellenőrzést követően – helyesnek bizonyul. Ha az igazgatási díjak célja az ECHA által viselt költségek fedezése lenne, ezeket a költségeket méltányosan kellett volna megosztani a regisztrálást kérelmező valamennyi vállalkozás között.

107 Az ECHA vitatja a felperes által kifejtett érveket.

108 Elöljáróban meg kell állapítani, hogy a keresetben szereplő negyedik jogalap éppen az MB/D/29/2010 és az MB/21/2012/D határozatra vonatkozik.

109 Márpedig emlékeztetni kell arra, hogy a megsemmisítés iránti kereset MB/D/29/2010 és MB/21/2012/D határozatra irányuló része elfogadhatatlan (lásd a fenti 44. és 60. pontot).

110 Feltételezve, hogy a negyedik jogalapot akként lehet értelmezni, hogy az valójában az MB/D/29/2010 és az MB/21/2012/D határozattal szemben hoz fel jogellenességi kifogást, az mindenesetre nem megalapozott.

111 Először is, a felperes annak megkérdőjelezésére irányuló érveit illetően, hogy az ECHA hatáskörrel rendelkezik az igazgatási díj összegének megállapítására és a mérleg szerinti bevételképzési célú igazgatási díj meghatározására, ezek az érvek lényegében az első jogalaphoz képest kiegészítő jelleggel kifejtett, az SME(2013) 1328. sz. határozattal szemben felhozott érvekhez kapcsolódnak. A felperes által e tekintetben előterjesztett érveket a fenti 93. és 94. pontban említettekkel azonos okok miatt el kell utasítani.

112 Másodszor, azt illetően, hogy az ECHA – az EUSZ 5. cikk megsértésével – a nemzeti hatóságok helyébe lépett azáltal, hogy igazgatási díjnak álcázott gazdasági szankciót vezetett be, ez nem megalapozott. E tekintetben emlékeztetni kell arra, hogy a 340/2008 rendelet (11) preambulumbekezdése pontosítja, hogy „[h]amis információk benyújtását az [ECHA] által kivetett igazgatási díjjal és adott esetben a tagállamok által kivetett visszatartó erejű pénzbírsággal kell megakadályozni". E preambulumbekezdésből következik, hogy az igazgatási díj kiszabása a hamis információk vállalkozások általi benyújtásának megakadályozását célozza. Ebből a preambulumbekezdésből egyúttal az is következik, hogy az igazgatási díj nem minősülhet bírságnak (2014. október 2-i Spraylat kontra ECHA ítélet, T-177/12, EU:T:2014:849, 34. pont). A felperes azonban nem terjeszt elő olyan információkat, amelyek alapján azt lehetne megállapítani, hogy a vele szemben a jelen ügyben kiszabott igazgatási díj bírságnak minősülne. Közelebbről: a felperes érve alapvetően azon alapul, hogy az igazgatási díj összegét az ECHA által viselt ellenőrzési költségek, és

többek között azon költségek alapján számították ki, amelyeket végül nem fognak viselni azok a vállalkozások, amelyek a méretükre vonatkozóan helytálló információkkal szolgáltak. Márpedig ez a körülmény önmagában nem eredményezheti annak megállapítását, hogy az igazgatási díjnak a jelen ügyben a felperessel szemben kiszabotthoz hasonló összege bírságnak minősül, mivel az igazgatási díj a hamis információk vállalkozások általi benyújtásának megakadályozását is célozza. Ezen túlmenően a 340/2008 rendelet 13. cikkének (4) bekezdése értelmében amennyiben a természetes vagy jogi személy, aki, illetve amely állítása szerint kedvezményes díjra vagy díjmentességre jogosult, nem tudja bizonyítani e jogosultságát, az ECHA kiveti a teljes díjat, továbbá az igazgatási díjat. Ebből következik, hogy kizárólag azok a természetes vagy jogi személyek kötelesek megfizetni az ECHA igazgatási díját, akik, illetve amelyek nem tudják bizonyítani, hogy kedvezményes díjra vagy díjmentességre jogosultak.

113 Harmadszor, a felperes által előterjesztett azon érvet illetően, amely szerint a 340/2008 rendelet 13. cikkének (4) bekezdése kizárja eltérő díjaknak a vállalkozások mérete alapján történő megállapítását, ez az érv az „igazgatási díj” kifejezés releváns szabályozás általi egyes számban való alkalmazásának téves értelmezésén alapul. A 340/2008 rendelet 13. cikke (4) bekezdésének kontextusában e kifejezés egyes számban való alkalmazása ugyanis azt jelenti, hogy amennyiben valamely természetes vagy jogi személy nem tudja bizonyítani, hogy jogosult az érvényesíteni kívánt kedvezményes díjra, az ECHA vele szemben igazgatási díjat szab ki. Ez azonban nem jelentheti azt, hogy ezen igazgatási díj összegének – méretüktől függetlenül – valamennyi bejelentő vállalkozás esetében azonosnak kellene lennie. Konkrétan meg kell állapítani, hogy az 1907/2006 rendelet egyik célkitűzése a kkv-k sajátos helyzetének figyelembevétele, amint az a többek között e rendelet (8) preambulumbekezdéséből és 74. cikkének (3) bekezdéséből következik. Egyebekben és még konkrétabban a 340/2008 rendelet (9) preambulumbekezdése jelzi, hogy „[k]edvezményes díjakat kell alkalmazni […] a [kkv-kra]”. Ezenfelül emlékeztetni kell arra, hogy – amint az a fenti 112. pontban említett ítélkezési gyakorlatból következik – az igazgatási díj kiszabása a hamis információk vállalkozások általi benyújtásának megakadályozását célozza. E célkitűzés elérése magában foglalhatja adott esetben a bejelentő vállalkozások tényleges méretének figyelembevételét.

114 Mindezen tényezők összességére figyelemmel, a felperes által felhozott negyedik jogalapot, ekként pedig a keresetnek az SME(2013) 1328. sz. határozat megsemmisítésére irányuló részét el kell utasítani.

*Az ECHA általi visszatérítésre vagy az általa fizetendő kártérítésre irányuló kereseti kérelmekről*

115 Két utolsó kereseti kérelmében a felperes egyrészről az ECHA-nak állítólagosan tartozatlanul megfizetett összegek visszatérítését, illetve másrészről az ECHA-nak az elszenvedett kár megtérítésére kötelezését kéri.

116 E tekintetben – és anélkül, hogy határozatot kellene hozni e két kereseti kérelem elfogadhatóságáról – elegendő megállapítani, hogy azok szorosan kapcsolódnak a megtámadott aktusok megsemmisítése iránti elsődleges kérelemhez, és nem a megsemmisítés iránti keresettel összefüggésben vizsgáltaktól eltérő jogalapokon alapulnak. Mivel a Törvényszék az említett jogalapokat mint megalapozatlanokat elutasította, az ECHA általi visszatérítésre vagy az általa fizetendő kártérítésre irányuló kereseti kérelmeket is el kell utasítani.

## A költségekről

117 Az eljárási szabályzat 134. cikkének (1) bekezdése alapján a Törvényszék a pervesztes felet kötelezi a költségek viselésére, ha a pernyertes fél ezt kérte. Mivel a felperes pervesztes lett, a Bizottság és az ECHA kérelmének megfelelően kötelezni kell a költségek viselésére.

A fenti indokok alapján

A TÖRVÉNYSZÉK (hatodik tanács)

a következőképpen határozott:

**1) A Törvényszék a keresetnek az Európai Bizottsággal szemben benyújtott részét mint elfogadhatatlant elutasítja.**

**2) A Törvényszék a keresetnek az Európai Vegyianyag-ügynökséggel (ECHA) szemben benyújtott részét részben mint elfogadhatatlant, részben pedig mint megalapozatlant elutasítja.**

**3) A Törvényszék a Leone La Ferla SpA-t kötelezi a költségek viselésére.**

Frimodt Nielsen Dehousse Collins

Kihirdetve Luxembourgban, a 2016. szeptember 15-i nyilvános ülésen.

Aláírások

# Tartalomjegyzék

A jogvita előzményei ..... 1

Az eljárás és a felek kérelmei ..... 3

A jogkérdésről ..... 4

1. A kereset Bizottsággal szemben előterjesztett részének elfogadhatóságáról ..... 4

2. Az ECHA-val szemben benyújtott, megsemmisítés iránti keresetben szereplő bizonyos kereseti kérelmek elfogadhatóságáról ..... 9

3. Az ügy érdeméről ..... 12

A megsemmisítés iránti kérelmekről ..... 12

Az SME(2013) 1328. sz. határozat indokolására vonatkozó előzetes észrevételek ..... 12

Az első, az SME(2013) 1328. sz. határozat elfogadásával összefüggésben az ECHA hatáskörének hiányára, a hatáskörrel való visszaélésre és a hatáskör túllépésére alapított jogalapról ..... 13

– Az első jogalapnak a lényegében az ECHA bejelentő vállalkozások mérete értékelésére irányuló hatáskörének hiányára alapított első részéről ..... 14

– Az első jogalapnak a 2003/361 ajánlás alkalmazásával összefüggésben a lényegében a hatáskör túllépésére, illetve a hatáskörrel való visszaélésre alapított második részéről ..... 15

– Az első jogalapnak a felperestől kért információkat illetően lényegében a hatáskör túllépésére és a hatáskörrel való visszaélésre alapított harmadik részéről ..... 16

– A válasz szakaszában kifejtett kiegészítő érvekről ..... 18

A második, a 2003/361 ajánlás alkalmazása során elkövetett hibára és az arányosság elvének megsértésére alapított jogalapról ..... 19

A harmadik, az ECHA ügyvezető igazgatója hatáskörének hiányára és hatáskörével való visszaélésre alapított jogalapról ..... 20

A negyedik, az MB/D/29/2010 és az MB/21/2012/D határozat elfogadásával összefüggésben az ECHA hatáskörének hiányára, a hatáskörrel való visszaélésre és a hatáskör túllépésére, valamint az EUSZ 5. cikk megsértésére alapított jogalapról ..... 21

Az ECHA általi visszatérítésre vagy az általa fizetendő kártérítésre irányuló kereseti kérelmekről .. 22

A költségekről ..... 22